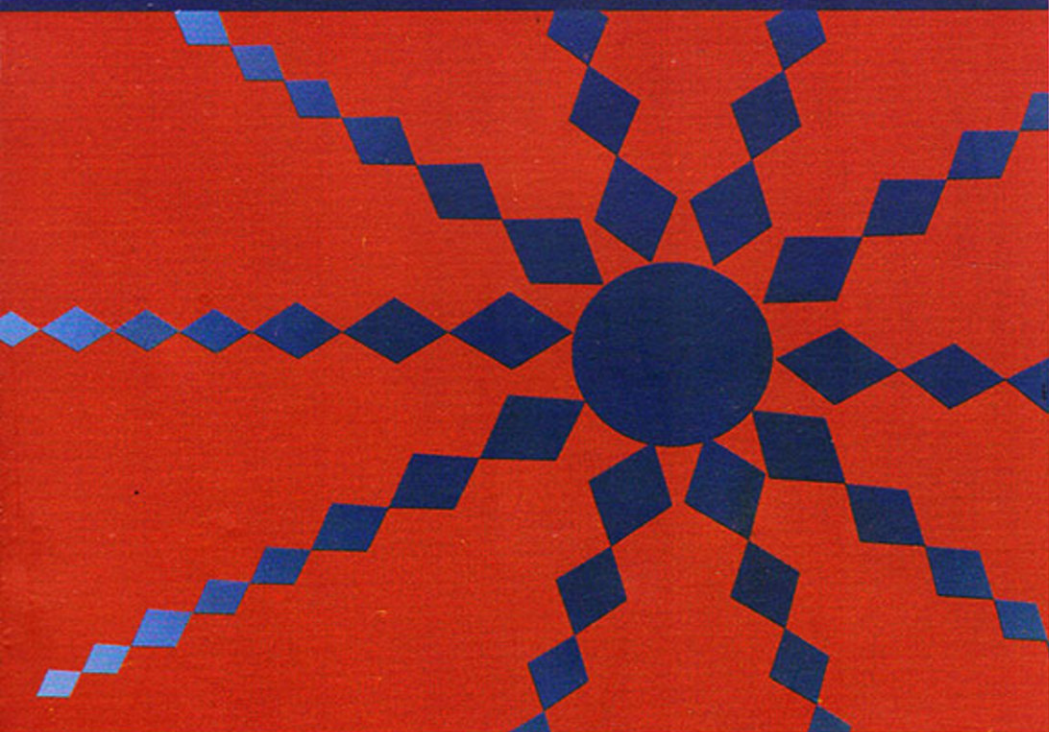

ဝင်းမိုးစာပေ

၁၁၁

အဲဒီည လမင်းလည်း ဒီဂျေနဲက
တိမ်တွေလည်းစပန်းနှစ်ဂီတထဲစီးဝင်
ရင်ခွင်လည်းနွေဦးအဝင်စောခဲ့ပြီ

၁၁၁ ကိုယ်စားပြု ရင်ခွင်လည်းနွေဦးအဝင်စောခဲ့ပြီ

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

လေဆိပ်တာဝါထဲက ထွက်လိုက်သည် နှင့် ရှူရှိုက်မိသော အောက်
ဆီဂျင်က စိတ်အာရုံကို ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားစေသည်။ ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေပေမဲ့ အမိမြန်မာပြည်၏ ရေမြေသည်
ရဲ့စိတ်အတွက်တော့ နွေးထွေး နေတုန်းပါပဲ။

နေခြည်ရင့်ရင့်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်နွေးနွေး
က ရဲ့စိတ်မျက်နှာလေးကို ကျီစယ်သွား၏။ ရဲ့စိတ် ခေါင်းလေးမော့ကာ အသက်
ကို ပြင်းပြင်းလေး ရှူပစ်လိုက်သည်။ ။

တကယ့်ကို အရသာရှိလိုက်တာ။

နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင်မေ့ကာ ရဲ့စိတ် လွတ်ကိုယ်လွတ်က
လေး ကြည်နူးလို့ နေမိ သည်။ ။

မြန်မာမဆန်သော ရဲ့စိတ်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလေးက လှပသော ခန္ဓာ
ကိုယ်လေးရဲ့ အလှတရား ကိုတော့ ထင်ထင်ရှားရှားလေး ပေါ်လွင်
စေသည်။ ။

ပေါင်လယ်ခန့်အထိပဲရှိသော အနီရောင်ဝတ်စုံအကျပ်လေးက ခန္ဓာ
ကိုယ် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေး နှင့် ငေးကြည့်လောက်အောင် ကြည့်ကောင်း
ပါသည်။ ။

ဖြူစင်ဝင်းညက်နေသော အသားအရေလေးတွေက ကြည်လင်ကာ အင်္ကျီလက်ပြတ်လေး ကြောင့် လက်မောင်းသားလေးတွေက ဝင်းမွတ်နေသည်။ ။ လည်တိုင်လေးက ပြည့်ပြည့်လေး ပလက် တီနမ်ကြိုး ပျော့ပျော့လေးပဲ ဆင်ထားတာမို့ ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်သည်။ ။

မဟော်ဂနီရောင် ဆံပင်အခွေအလိပ်လေးတွေနှင့် မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်။ ။ ‘တော်ဝင်ရို့’ဆိုသော အမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ရို့စ် အလှတရားတွေက တော်ဝင်ဆန် ပါသည်။ ။

မျက်ခုံးမျက်ဝန်းလေးတွေက နက်မှောင်တောက်ပသည်။ ။ နုညက်ပြီး အစက်အပျောက် ကင်းစင်သော ပါးပြင်လေးတွေက သွေးကြောစိမ်းစိမ်းလေးတွေကိုတောင် မြင်ရသည် အထိ ရှင်းသန့် ကြည်လင်လွန်း၏။

နှာတံလေးက ချွန်မြဲမြဲ။ ထောင့်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံနှင့် မေးဖျားချွန်ချွန်လေး။ တော်ဝင်ရို့စ်ရဲ့ လှပသော မျက်နှာလေးသည် စွဲမက်ဖွယ် အလှတရားတွေနှင့် ပြည့်ဝစွာ ရှိပါသည်။ ။

အလှနတ်သမီးလေး ကြည်နူးလွတ်လပ်စွာ ပျော်နေတာကို မိန့်မိန့်ကိုယ်တိုင်လည်း သတိ လက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိ၏။

ပြောရလျှင် ရို့စ်ဆိုတာက မိန့်မိန့်နှင့် ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်ပါသည်။ ။ ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်း တွေဟု လည်း ဆိုနိုင်သည်။ ။ တက္ကသိုလ် အတူ ကျောင်းတက်ပြီးတော့ ရို့စ် အမေရိကားကို ထွက်သွား ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဟိုမှာ ပဲ ပညာတွေသင်၊ ဖခင်ဖြစ်သူဘက်က ဆွေမျိုးတွေနှင့် နေနေခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ် ကြာသည်။ ။

အခုတော့ ရို့စ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာပါပြီ။

"ရို့စ် ကားထဲဝင်တော့လေဟာ ဘွားက နင့်ကို လေဆိပ်က ကြိုခဲ့ပြီး တာနဲ့ နာရီဝက်အတွင်း အိမ်ကို အရောက်ခေါ်လာဖို့ ငါ့ကို မှာ လိုက်တာ ဟ"

မိန်မိန့် သတိပေးစကားကို အပြီးမျက်နှာလေးနှင့် ရို့စ် ခေါင်းလေးငဲ့ကြည့်ပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လေးကို ခုန်ဆွဆွလှုပ်နေတာက ရပ် မသွားသေးပါ။

"ခဏလေးပါ မိန်ရယ်၊ ငါ အခုမှ ဒီမြေကြီး ဒီရေ ဒီလေကို ရှူရှိုက်ခွင့် ရတာမို့ပါဟာ ခဏလေးနော် ပလိစ် ပလိစ်"

"နင်ကတော့လေ မတွေ့ရတာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိပေမဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ရ င့်ကျက်လာမလား မှတ်တယ် ဘာမှ မထူးဘူး၊ အရင်အချိုးအတိုင်းပါပဲ လား ရို့စ်ရယ်"

"ဒါ ငါ့စတိုင်ပဲလေဟာ အဟင်း ခစ် ခစ် မူပိုင်စတိုင်"

မျက်လုံးလေးဝင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ ရို့စ်ဆိုတော့ မိန်မိန့် ကား တံခါးမှာ လက်ထောက် ရပ်ရင်း ကြည့်နေမိသည် ။

အမြဲတမ်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတတ်သော ရို့စ်သည် အခုလည်း က လေးတစ်ယောက် အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

ရို့စ်ကိုတော့ မိန်မိန့် မနိုင်တာမှ လုံးဝ မနိုင်တာပါ။ မိန်မိန့်ဘဝမှာ ရို့စ်ဗိုလ်ကျတာကို အမြဲတမ်း ခံယူနေကျမို့ ဒီလောက်ကတော့ စာမဖွဲ့ လောက်ပါ။

ပြောရရင် ဘွားကိုယ်တိုင်က ရို့စ်ကို အလိုလိုက် ချစ်တာဖြစ်သည် ။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ ကတည်းက ရို့စ်သည် ဘွားရင်ခွင်မှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။ မိဘတွေ ကားအက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်ကာ ဆုံးပါး

ကုန်တော့ ရှိစံသည် မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အမေဖြစ်သော ဒီအဘွားနှင့်ပဲ ရှင်သန်ခဲ့သည်။ ။

ဘွားကလည်း ရှိစံအဖော်ရအောင် မိန့်မိန့်ကိုပါ ခေါ်ယူမွေးစားကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာဖြစ် သည်။ ။

သမက်ဖြစ်သူဘက်က ဆွေမျိုးတော်တွေက ရှိစံကို အမေရိကားခေါ်ကာ သူတို့ နှင့် ခဏ အတူလာနေဖို့ ခေါ်တော့ ဘွား ခွင့်မပြုချင်ဘဲ ပြုခဲ့ရရှာသည်။ ။ အခုတော့ ရှိစံ ဘွားရင်ခွင် ပြန်ရောက် လာပြီ။

"အား အမလေးဗျာ နာလိုက်တာ"

မိန့် အတွေးလွန်နေတုန်း ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အော်သံကြောင့် အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ရှိစံရဲ့ အနောက်ဘက်က ယောက်ျားတစ်ယောက် ခြေထောက်တစ်ဖက် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်ကာ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။ ရှိစံတစ်ယောက်ကတော့ ဘာပြဿနာရှာလိုက်ပြန်ပြီလဲ မသိပါ။

"ဆောရီး ဆောရီးနော် ရှင့်ခြေထောက်ကို ရှိစံ တက်နင်းသွားမိတယ်ထင်တယ်၊ ဆောရီးပါ"

ရှိစံတောင်းပန်နေသည် ။ မိန့်မိန့်ကတော့ ရင်ထိတ်ချင်နေပြီ။ အပျော်လွန်ကာ ခုန်ဆွနေသည့် ရှိစံရဲ့ လေဒီရှူးဒေါက်ဖိနပ်နှင့် အနင်းခံလိုက်ရသော သူကတော့ အတော်နာသွားမှာ သေချာသည်။ ။

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ဝေဒနာကို ခံစားနေရပုံက မသက်သာလှပါ။

"ခင်ဗျားဗျာ အားပါးတရ တက်နင်းပြီးမှ တောင်းပန်ရသလား။ တစ်ခါတည်း အသေသတ် ပြီးမှ နှာနှပ်ယူပါတော့လားကွာ အ ကျွတ် ကျွတ်"

မကျေမနပ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရှိစံကို ခွန်းတုံ့ပြန်နေပုံက ယောက်ျား တန်မဲ့ ရန်တွေ့သလိုမို့ ရှိစံ မျက်ခုံးလှလှလေးတွေ စုကျုံ့သွား၏။

တကယ်ဆို မတော်တဆ တက်နင်းမိတာလေးကို အော်လိုက်တာမှ မြွေပေါက်လိုက်သည့် အတိုင်း။ ရုပ်လေးကဖြူလျက်နှင့် မျက်နှာကြီး မဲ့ရွဲထားတာက အမြင်ကတ်စရာကောင်းသည် ။ အခုထိတောင် စုတ်သ ပ်နေတုန်းမို့...

"ရှင် တော်တော်နာသွားလား"

စေတနာနှင့် စာနာမေးမိတာကို မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ချိုးကုတ်ကာ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့် ရင်း

"ခင်ဗျားလေး ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးချွတ်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ပြန်ရိုက် ကြည့်ပါလား၊ ကလေး မဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ကဆုန်ပေါက်ပြီး အားကြီးနဲ့ တက်နင်းတာကိုး"

ပြောပုံက တကယ့်ဘု။ မျက်နှာချောချောက ဂျစ်ပေပေစတိုင်နှင့် မှန် ကုပ်နေတာ လုံးဝမလိုက် ဘက်။ ဒီလို တုံ့ပြန်မှုမျိုးကို ရှိစံဆိုတဲ့ သူမက လည်း တုံ့ပြန်ဖို့ အသင့်။ ဒါပေမဲ့ အနားရောက်လာသော မိန့်မိန့်ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

"ကဲ လာပါရှိစံရယ်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ရှိစံ နင့်အိမ်က စေ့စပ်ပွဲက နင် ပြန်မလာ မချင်း အထမြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟ"

မိန့်မိန့် သတိပေးမှ ရှိစံ မျက်လုံးလေးတွေ ပင့်တက်သွားကာ ကိုယ့် ကိုစောင့်နေကြမည့် ဘွားနှင့် ဧည့်သည် တွေကို သတိရတော့သည် ။

"ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့နေလိုက်တာ လစ်ရအောင်"

ပြောရင်း ကားတံခါးဖွင့်ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ဒေါသအိုး ကိုလူချောကို ဆံနွ

ယံလေးတွေ ဆတ်ခနဲ ခါရမ်း လှည့်ကြည့်ကာ...

"ဟေ့ ဆောရီးနော် နောက်ကြိုမှ အကြွေးပြန်ဆပ်မယ် အိုကေ"

မထီထရီလေးပြောပြီး နောက်ဖြစ်အောင် နောက်ပစ်လိုက်သေး၏။
မိန့်မိန့်ကလည်း အလိုက် တသိ ကားလေးကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လိုက်
၏။

ကိုရွှေဒေါသအိုးလေး ပေါက်ကွဲကျန်ခဲ့မည်ထင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ရို့စ်
စိတ်အာရုံကတော့ ပတ်ဝန်း ကျင်ရှုခင်းတွေကိုငေးကာ ဘွားကို အာရုံထဲ
မ၂၁ မြင်လာ၏။ ဘွားနှင့်ပြန်ဆုံရမှာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းပေမဲ့
မြန်မာပြည်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ကြိုစောင့်နေသည့် ပြဿနာထုပ်ကြီး
ကတော့ ဆိုးပါ သည် ။

"ရို့စ် အိမ်ကပြဿနာကို နင် ဘယ်လိုရှင်းမှာ လဲ"

ရို့စ်စိတ်ကို မြင်သိနေပုံရသော မိန့်မိန့်ကလည်း ကားမောင်းနေရင်း
မှ မမြို့သိပ်နိုင်ဘဲ မေးလာ သည် ။

ရို့စ် နှုတ်လမ်းလေးတွေမဲ့ ပခုံးလေးကို ဟန်ပါပါ တစ်ချက်တွန့်ပြီးမှ
သဘောကျစွာ လက်ခနဲ ရယ်လိုက်သေး၏။

"ငါ့ဆီမှာ ဒီစေ့စပ်ပွဲကြီးပျက်စေဖို့ လက်နက်ကြီးတစ်ခု ပါလာတယ်၊
ငါ့ဘဝကို အိမ်ထောင် ဆိုတဲ့ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ ငရဲကျလာသလို
မမြုပ်နှံနိုင်ဘူး၊ ငါက ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်မှာ လွတ်လပ် မှုကို အချိုးကျကျ အ
သုံးချသွားဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားလေ"

ရို့စ်ပြောနေတာကို မိန့်မိန့် နားမလည်နိုင်သလို မျက်တောင်လေး ပု
တ်ခတ်ပြီး တစ်ချက်လှည့် ကြည့်သည် ။

"နင် ဘာတွေပေါက်ကရ လုပ်မလို့ လဲ၊ ငါတော့ နင်တို့ မြေးအဘွားနဲ့

စံယောက်ကို ခရီးရောက် မဆိုက် ကျိုင်မတက်စေချင်ဘူးဟာ၊ ဘွားက လည်း နင့်ကို ယောက်ျားပေးစားမယ့် အစီအစဉ်ကို လုံးဝ လက်လျှော့မှ မဟုတ်ဘူး နော်"

"အေးပါ ငါ သိပြီးသားပါ၊ ဘွား ဘာလို့ ငါ့ကို ယောက်ျားပေးစားချင် သလဲဆိုတာ"

"ဘာလဲ နင်က ဘာသိတာလဲ"

"ဘွားက မသေခင် မြေးချီချင်နေတာလေ၊ ငါ သားသမီးတွေ ရသွား မှ သူနဲ့ မြန်မာပြည်မှာ တစ်သက်လုံးနေမှာ လို့ ယုံထားတာ"

"အေးလေ ဘွားက နင့်ကို မြန်မာပြည်မှာ ပဲ သူနဲ့ အတူ တစ်သက် လုံးနေမှာ လို့ ယုံထားတာ"

"အေးလေ ဘွားက နင့်ကို မြန်မာပြည်မှာ ပဲ သူနဲ့ အတူ တစ်သက် လုံးနေစေချင်တာ၊ နင် ငြင်းလို့ မလွယ်ဘူးနော်"

မိန့်မိန့် စကားကို ပြုံးပြုံးလေးပဲ နားထောင်နေလိုက်မိသည် ။ ဘွား ရဲ့ အိုင်ကျူလောက်တော့ ရှိစံကလည်း ကြိုမြင်ပြီးသားပဲလေ။

ရို့စံ ရောက်တာနှင့် စေ့စပ်ပွဲလုပ်ကာ မငြင်းနိုင်အောင် အပိုင်စီစဉ်သ ည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစေ့စပ်ပွဲက အထမမြောက်မှာ ရို့စံတစ်ယောက်ပဲ သိပါသ ည် ။

တော်ဝင်ရို့စံ ဆိုတာကလည်း ဘွားရဲ့ မြေးပဲလေ။

အခန်း(၂)

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သည့် အိမ်ကြီးက နှစ်လိုဖွယ် ဆီးကြိုနေသည်။ ယခင်ကထက်ပင် အဆောင်အယောင် အသစ်အဆန်းတွေဖြင့် ပို၍ ခမ်းနားထည်ဝါနေ၏။

အိမ်ကြီး၏ ဩဝါဒအထိအတွေ့တွေက ရိုးအီမသွားပါ။ ငယ်စဉ်က အငွေအသက်အတိုင်း ရင်းနှီးဆဲ။

ဧည့်ခန်းအဝကို ဝင်လိုက်သည် နှင့် သင်းထုံချိုအီသော ပန်းရနံ့တို့က ရို့စံကို ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်သည်။ ။

မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးစင်းပြီး ကြိုလှိုင်းသင်းပျံ့သည့် ပန်းရနံ့တို့ကို လောဘတကြီး ရှူရှိုက် မိသည်။ ။

"မြေးလေး ရို့စံ"

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ဧည့်သည် များ ဖြင့် ထိုင်နေသော ဘွားကို တွေ့ရသည်။ ။ ရို့စံကိုတွေ့ တော့ ဝမ်းသာလှိုက်ဖိုမှုဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဘွားအသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အနည်းငယ်ပင် တုန်ခါနေ၏။

ရို့စံလည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်မိတာ အမှန်။ ပီတိမျက်နှာကြီးဖြင့် ဆီးကြိုနေသော ဘွားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းသွားမိသည်။ ။ ဘွား၏ မျက်နှာက ဝတ်ထားသော စိန်တွေနှင့်အပြိုင် လင်းလက်နေ၏။

ဘွားရင်ခွင်ထဲသို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းတိုးခိုဝင်လိုက်မိသည် ။ မေတ္တာတရားတွေ ပြည့်နှက်နေသည် ။ ဘွားရင်ခွင်က ရှိစိအတွက် အိစက်နွေးထွေးနေသည် ။

မိဘတွေ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းမှာ ရှိစိက ဘွားရင်ငွေ့ဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။ ဘွားရဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို ရှိစိ အပြည့်အဝ ခံစားနားလည်မိပါသည် ။

"အို မြေးရယ်၊ တကယ့် နိုင်ငံခြားသူကြီးလို ခေတ်ဆန်ပြီး လှလာလိုက်တာကွယ်"

ပြည့်တင်းနုမွတ်နေသော ရှိစိမျက်နှာလေးကို လက်ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်မော့ဆွဲယူရင်း ပြောသည် ။ ဘွား အသံလှိုင်းတွေက ပီတိဖြင့် တုန်ခါနေ၏။

ဘွားအေနှင့်မြေး အလွမ်းသယ်နေကြပုံကို ဧည့်ပရိသတ်တွေက အပြုံးမျက်နှာတွေဖြင့် ကြည့်နေကြသည် ။ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်အပြည့်ပါသော အကြည့်ဖြင့် ထိုသူတွေကို ဘွားက လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

"ကဲ ကိုဖေဇော်မြင့်နဲ့ မခင်ထိပ်ထားတို့ ရေ မြေးလေး ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကလေး တွေရဲ့ စေ့စပ်ပွဲလေး စလိုက်ကြရအောင်ကွယ်"

ဘွားက စေ့စပ်ပွဲစတင်ဖို့ စကားစလိုက်သည် ။ ဦးဖေဇော်မြင့်က ဘွားစကားကို တရိတသေ ဖြင့် တုံ့ပြန်ပြောဆို၏။

"ဟုတ်ကဲ့ မာမီကြီး အရင်ဆုံး သားနဲ့ သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရအောင်"

ဦးဖေဇော်မြင့်က ရှိစိနှင့် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော သားဖြစ်သူကို ရွှ

နီးရုန်းစားစား ကြည့်လိုက်ပြီး

"သူက ဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား မြတ်သူရပါ။ သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမြတ်သူရ၊ ကျွန်မက ရှိစိပါ
"

ရို့စိ အကြည်လင်ဆုံးအပြုံးဖြင့် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ရို့စိ၏
ဟန်ပန်က ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ မဝံ့မရဲဖြစ်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ သမားရိုးကျ မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ရသလိုပင်။

ပေါ့ပါးသွက်လက်ကာ ရဲတင်းလွန်းနေတာကို မြတ်သူရ သတိထားမိ
မှာ သေချာသည် ။

"ရို့စိဆိုတဲ့ နာမည်က ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို ခိုဝင်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။
လူချင်းသာ အခုမှ တွေ့ဖူးတာပါ။ ကြားထဲမှာ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကုန်လွန်ခဲ့
တဲ့ အချိန်တွေကို နှမြောမိတယ်ဗျာ"

အလဲ့ ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ မြတ်သူရဆိုတဲ့ လူက ရုပ်ကသာ ပုံမလာတာ
အပြောအဆိုက ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သား။ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြသလို ည
က်ညောနေ၏။ ရို့စိစိတ်ထဲမှာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဝေဖန်ပြီးလေး ပြုံးမိသ
ည် ။

ဒီအခြေအနေရောက်မှ တော့ ရို့စိ ကိုယ်ရေးလာတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို ဖွ
င့်ချပြရတော့မှာ ပေါ့။

ဘွားနှင့်တကွ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဦးဖေဇော်မြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံ
နောက်ပြီး အပြောကောင်းလွန်း သော မြတ်သူရ၊ တခြားဧည့်သည်
လေးဦးတို့ ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည် ။

မိန့်မိန့်က ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စန္ဒရားခုံမှာ ထိုင်ကာ ရို့စိကို

အသေအချာ အကဲခတ် နေ၏။ ရှိစံရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဘာလဲဆိုတာ သူမလည်း သိချင်နေမှာ ပေါ့။

"ဘွား စီစဉ်တဲ့ စေ့စပ်ပွဲလေး မစခင်မှာ ရှိစံ ဘွားဆီမှာ ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ရှိစံ ဘွားမသိအောင် အပြစ်တစ်ခု လုပ်ခဲ့မိပါတယ်"

ရှိစံ ပြောပြောဆိုဆို ဘွားဘေးမှာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။ မွေးပွဲကော်ဇောပေါ်သို့ ခပ်ကျုံ့ ကျုံ့လေး ဆင်းထိုင်လိုက်သည် ။

အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြသည် ။ ရှိစံကို တအံ့တဩဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ဘွားကိုယ်တိုင် ဘာတွေ စတန့်ထွင်ပြန်ပြီလဲ ဆိုတာမျိုးဖြင့် ငဲ့ကြည့်နေရှာ၏။

"ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ ဘွားမြေးလေးက ဘွားမသိအောင် ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့လို့ လဲကွယ်၊ ဘွားကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ၊ ရင်တွေထိတ်လွန်းလို့ပါ"

ဘွားက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးသည် ။ ဘွား၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း တွေ တွဲခဲ့နေတာ ရှိစံ မြင်လိုက်ရသည် ။

တောင်းပန်ပါတယ် ဘွား။ ဘွားလိုချင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို မဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ မြေးကို ခွင့်လွှတ် ပါလို့ စိတ်ထဲမှ ပဲ တောင်းပန်လိုက်သည် ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က မြေး ဟိုဘက်တိုင်းပြည်မှာ ဒန်ဆာမော်ဒယ်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ် ဘွား"

"အလို ဘုရား ဘုရား"

"ဟင်"

"အို"

ဘွား၏ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံနှင့်အတူ အာမေဍိတ်သံတွေ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။ ဘွားမျက်နှာ ချက်ချင်း သွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွား၏။ ။

"ခွင့်လွှတ်ပါ ဘွား၊ ဒီကိစ္စကို ဘွားဆီ လှမ်းအသိပေးမလို့ စီစဉ်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကယ်လ် ကယ်လ်ဗင် ရုတ်တရက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ"

အံ့ဩခြင်း မျက်နှာများ ပေါ်သို့ အံ့ဩခြင်းအလွှာတစ်လွှာ ထပ်မံလွှမ်းခြုံသွားသည်။ ။

"ဒါ ဒါဆို ငါ့မြေးက မုဆိုးမ ဖြစ်သွားရပြီပေါ့"

ဘွားအသံက အပြစ်တင်လိုသော အသံမျိုးမဟုတ်။ ရိုက်အပေါ် စာနာနားလည်သော သဘော။ သနားကရုဏာဖြစ်သော အသံမျိုးသာဖြစ်သည်။ ။

မြတ်သူရ အီလည်လည် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ရိုက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

နတ်မိမယ်လေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုသည့် အပျော်တွေ ပီတိတွေ လိုချင်တပ် မက်မှုတွေ သူ့အာရုံမှာ လွင့်ပျောက်ကုန်မှာ သေချာ၏။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖရိုဖရဲဖြင့် စိတ်ပျက်နေတာက မျက်နှာမှာ အထင်းသား။ ဦးဖေဇော်မြင့် နှင့် ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားတို့ လည်း မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းနေကြသည်။ ။ ဘာပြောလို့ ဘာဆိုရမှန်းတောင် မသိအောင် အနေခက်နေကြ၏။

ဧည့်သည် တွေကတော့ ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ။ စေ့စပ်ပွဲ ဘယ်လို အဆုံးသတ် မလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ပြင်းပြသော မျက်နှာ

တွေဖြင့် အကဲခတ်နေကြ၏။

မိန့်မိန့်ကတော့ ရို့စ်ကို နားလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ခပ်ဝေးဝေး က လှမ်းကြည့်နေသည် ။

"အောင်မလေး မြေးရယ် ဘာလို့ ဘွားကို စောစောစီးစီး မပြောရတာလဲကွယ်၊ ခုတော့ မောင်ဖေဇော်မြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ မြေးလေးမြတ်သူရကို ဘွား ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ ဘယ်မိဘကရော သူတို့ သားကို အသစ်စက်စက် မုဆိုးမလေးနဲ့ ပေးစားချင်မှာလဲ ကိုယ်ကျိုး တော့ နည်းကုန်ပါပြီ"

ရို့စ် ခေါင်းတောင် မဖော်ဝံ့တော့သော ပုံစံဖြင့် ဘွားရှေ့မှာ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေလိုက်သည် ။ ဒီအချိန်မှာ ဘွားပေးသော အပြစ်ကို ခံယူဖို့ ရို့စ် ပြင်ဆင်ထားပြီးသား။

"နောက် နောက်ပြီး ရို့စ် ပြောစရာ ကျန်သေးတယ် ဘွား၊ အခု ရို့စ် ရို့စ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိချင် သလိုဖြစ်နေပြီ"

"ဟင် တကယ် တကယ်ပြောနေတာလား မြေး"

အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟူသော ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ဘွား မျက်နှာ ဝင်းထိ နံသွားသည် ။

မသေခင် မြေးချီရတော့မည်ဆိုသည့် ဝမ်းသာမှုကြောင့် ပြုံးရောင်ပင် ခပ်သန်းသန်း ဖြစ်သွား ရှာ၏။

ဦးဖေဇော်မြင့်တို့ မိသားစုဆက်ပြီး မနေသင့်တော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားသည် ။ သား ဖြစ်သူ မြတ်သူရကို ပြန်ကြဖို့ မျက်ရိပ်လှမ်းပြနေ၏။

ကျန်သော ဧည့်သည် တွေပါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြ

ည့်လိုက်ကြပြီး ထပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်။ ။

ဘွားကလည်း အကင်းပါးပါသည်။ ။ ရှိစိကိစ္စကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ။ ခုအခြေအနေမှာ စေ့စပ်ပွဲကိစ္စက ဖျက်သိမ်းဖို့ သာ ရှိတော့သည်။ ။ ဘွား အရှိန်ယူသလို ချောင်း တစ်ချက် ဟန်လိုက်၏။

"အဟမ်း အခြေအနေကတော့ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားဘဲနဲ့ ပြောင်းလဲ သွားပြီ။ မောင်ဖေဇော် မြင့်နဲ့ မခင်ထိပ်ထားရေ၊ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူ ကောင်းတွေရှေ့မှာ ခေါ်ပြီး မင်းတို့ မိသားစုကို အရှက် ခွဲသလို ဖြစ်သွား တယ်ကွယ်၊ ဘွား မင်းတို့ ကျေနပ်အောင် ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲဆို တာ မသိတော့ပါဘူးကွယ်"

အရှိန်အဝါတွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနှင့် ကြီးမြတ်လှသော ဘွား၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံကို ဦးဖေဇော်မြင့်တို့ မိသားစု မခံယူဝံ့ကြပါ။

"ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာတာပဲ မာမီကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲ မှာ ဘယ်လိုမှ သဘော မထားပါဘူး၊ မာမီကြီး စိတ်သက်သာသလိုနေပါ၊ ဆွေမျိုးမတော်ကြရပေမဲ့ မာမီကြီးကို ကိုယ့်မိဘ လိုပဲ သဘောထားပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် မာမီကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

"အေးကွယ် အေး မာမီကြီး မင်းတို့ စကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ဦးဖေဇော်မြင့်တို့ မိသားစုနှင့် ဧည့်သည် တွေ ပြန်ဖို့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ ။ မြတ်သူရ နှမြောတသနေသလို မထချင်ထချင်ဖြင့် လေးပင်စွာ ထလိုက်သွားသည်။ ။

တကယ်ဆို ချောမောလှပလွန်းသည့် ရှိစိကို ပစ်ခွာဖို့ ဆိုတာ မြတ်သူ

ရ မတွေးမိပါ။ နုနုထွတ်ထွတ် မုဆိုးမလေး ဖြစ်နေပေမဲ့ လက်ထပ်နိုင်ပါသည်။ ။

ခုချက်ချင်းကြီး မရမက လက်ထပ်ပေးပါလို့ ပြောရလောက်အောင် ကိုယ်က မိန်းမမမြင်ဖူး သူမဟုတ်။ ကိုယ့်မိဘဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထွက်အံ့ဆဲဆဲ ရှိစ်ကို နှမြောတသစွာ တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်မိသည်။ ။ လေပူ တစ်ချက် ရှိုက်ထုတ်ရင်း လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

မြတ်သူရရဲ့ အကြည့်တွေက ရှိစ်အပေါ် လိုလားနေဆဲဆိုတာ ရှိစ်သိနေပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မိမိ လုပ်ရပ်အတွက် ရှိစ် နောင်တမရမိပါ။

ရှိစ်ကို အပြစ်မမြင်တဲ့ အတွက် ဘွားကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ။ ဘွား ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင် မိတော့ ရှိစ် ဆံစနုနုလေးတွေကို ပွတ်သပ်ချောမြူပေးနေသည်။ ။

အရေးအကြောင်းထနေသည့် ဘွား လက်ချောင်းလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ဘွားရဲ့ မေတ္တာတရား တွေကို ပိုနားလည်လာမိ၏။ ဘွားရယ်ဟု ရေရွတ်ရင်း ဘွားလက်ချောင်းတွေကို ရှိစ် ဆုပ်ကိုင်မိတော့ ဘွားက အရည်လဲ့သော မျက်ဝန်းတို့ ဖြင့် ပြုံးပြသည်။ ။

ရှိစ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားမှုနှစ်မျိုးစလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားမိသည်။ ။ ဝမ်းနည်း မိတာက ဘွားကို စိတ်ဒုက္ခပေးမိတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာမိတာက စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားတဲ့ အတွက်ပေါ့။

အိမ်ထောင်ဆိုသည့် အနှောင်အဖွဲ့တွေကို ရှိစ် မုန်းတီးမိသည်။ ။ အချစ်ဆိုတာ ရှိစ်အတွက် တော့ ကြားဖူးနားဝ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ ။ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ခံစားမှုမျိုး မရှိသေးတာတော့

သေချာသည်။ ။

ရှိလည်း မရှိချင်ပါ။ လွတ်လပ်စွာ နေရသည့် ဘဝလေးကိုပဲ ခင်တွယ်မိပါသည်။ ။

အချစ်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ဦး၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက သိမ်းပိုက်လိုက်သော အရာဟု ရှိစွဲ ခံစားနားလည်မိပါသည်။ ။ ဘွားရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်က ဘဝလေးကိုပဲ ရှိစွဲ နှစ်သက်မိ သည်။ ။

ဒါကြောင့် စေ့စပ်ပွဲပျက်စေမယ့် လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဘဝနှင့်ရင်းပြီး ပေးဆပ်လိုက်တာပါ။

တိုးတက်နေသော နည်းပညာခေတ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျားမယူဘဲ သားသမီးရရှိနိုင်သည့် နည်းလမ်းတွေ ရှိနေသည် ပဲ။

သိပ်မကြာတဲ့ အနာဂတ်မှာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့ မည်။ ဘွားလည်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လိမ့်မည်ဟု ရှိစွဲ တွေးထင်မိပါသည်။ ။ ရှိစွဲ ပြုံးမိပါသေး၏။

ဘယ်လောက် ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

အခန်း (၃)

"နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ရှိရယ်၊ ငါတော့ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရ မလဲတောင် မသိတော့ဘူး"

မိန့်မိန့် ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလိုက်သည်။ ။ လက်ကလည်း အငြိမ်မနေပါ။ ရှိရယ် အဝတ် အစားသေတ္တာထဲမှ အဝတ်အစားတွေကို နံရံကပ် ဗီရိုကြီးထဲသို့ ပြောင်းထည့်နေသည်။ ။

ဆံပင်တွေကို သားရေကြိုးပျော့လေးဖြင့် စုစည်းနေရင်း ရှိရယ် အလိုမကျစွာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး လေးကိုစု၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ငါမှ ယောက်ျားမယူချင်တာ မိန့်ရယ်၊ ဘွားကို လွန်ဆန်ဖို့ ဆိုတာက ငါ့မှာ ရွေးချယ်စရာ ဒီနည်းလမ်းပဲရှိတယ်လေ"

"ဟဲ့ ယောက်ျားမယူချင်တာနဲ့ ဒီလို ရူးကြောင်ကြောင်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့စရာလား၊ ပြီးတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ကိစ္စကြီးလေ၊ အပျိုတစ်ယောက်က ဖန်ဖြန်သန္ဓေသားယူတယ် ဆိုတာ ဒီမှာ ရှိမှ မရှိဘဲ"

"ဒါတွေကို ငါကြိုတွေးပြီးသားပါ၊ နင် ဘာကိုစိတ်ပူတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြစ်တင်တာကို ငါလုံးဝ ဖီးလ်မရှိဘူး။ ယောက်ျားယူဖို့ ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေးပဲလေ မှားစရာမရှိပါဘူး"

"ရှိရယ် နင့်လုပ်ရပ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဘယ်လော

က် စုတ်ပြတ်သွားစေမယ် ဆိုတာ နင် နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူးလား"

မိန့်မိန့် ပြောရင်းပြောရင်း ရှိစ်လုပ်ရပ်အတွက် တော်တော်လေး ခံပြင်းလာမိသည် ။ သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပေမဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။

သူ့ရင်ထဲကို အချစ်ဝင်မလာသေးတာ။ ချစ်ရမယ့်သူ မတွေ့သေးတာကို ရှိစ် မသိသေး။ အချစ် ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးဟု ခပ်မိုက်မိုက် ကြွေးကြော်နေပြန်သည် ။ ဒီလို လုပ်ရပ်ကြီးလုပ် လာပြီး ကာမှ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဗိုက်ဖုံးဂါဝန် တကားကားနှင့် ဗိုက်ကြီးသည် တစ်ယောက်က ကျွန်မအပျိုပါလို့ ပြောလိုက် လျှင် ဘယ်ယောက်ျားက ယုံမှာ တဲ့ လဲ။ ဒီမိန်းမ ရူးနေပြီလို့ ပဲ ပြောသွားမှာ သေချာသည် ။

ရှိစ်က ခေတ်ပညာတွေ အများကြီးတတ်ပြီး ဘွဲ့တွေအများကြီး ယူလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ရေရှည်ကို မစဉ်းစားဘဲနှင့် ဒီလိုလုပ်လာတာ လိုက်မမီနိုင်တော့။

အတွေးအခေါ်တွေ အိုဗာဖြစ်နေပြီလား၊ ဂေါက်နေပြီလား သံသယဝင်ချင်စရာ ကောင်းနေ သည် ။ ရှိစ် ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခုနမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်မေးမိသည် ။ ရှိစ်ပုံစံက ဘာမှ မခံစားရသလို ခပ်အေးအေးပင်။

"ဒီမှာ သာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေတာပါဟယ် ဟိုမှာ ဆိုရင် အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ အပျိုတွေ၊ ဖန်ပြွန်သန္ဓေသား ယူနေကြတာ တစ်ပုံကြီး၊ ဆင်းဂဲလ်မားသားအဖွဲ့ဝင်တွေတောင် သီးသန့်ဖွဲ့ထား ကြတာ"

"ဟဲ့ ရှိစ်ရယ် နင်ပြောတဲ့ ဆင်းဂဲလ်မားသားအဖွဲ့ဝင်တွေဆိုတာ မြန်

မာပြည်မှာ မရှိဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာ ပဲ ရှိတာလေ၊ ဘာလဲ နင်က ဒီမှာ လည်း အဖွဲ့ဖွဲ့ချင်လို့ လား"

"အင်း စဉ်းစားနေတာ"

ရို့စ် မိန်မိန်ကို တမင်စလိုက်သည် ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သူက ဘာမှ မဖြစ်ရ သန္ဓေသားလွယ် ရမယ့်အရေးကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို့ လည်း ထင်မှတ်မထားပါ။ ဒါကို မိန်မိန်က ကရုဏာဒေါသတွေ ဖြစ်နေတော့ ရယ်ချင်လာမိသည် ။ ရို့စ်အပေါ်ထားသည့် စေတနာ မေတ္တာအတွက်လည်း ကျေးဇူး တင်မိပါသည် ။

မိန်မိန် ခံစားမှုတွေ အရှိန်မြင့်တက်လာသည် ။ မျက်လုံးကလေးပြူး ရင်း...

"ငါတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ နင့်လို အရူးထတဲ့ အလုပ်ကို တစ်ယောက်မှ လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ဘဝမှာ သူတို့ ချစ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ရင်သွေးတွေနဲ့ အနာဂတ်ကို လှပစေမှာ သေချာတယ်"

"အလဲ့ ပြောပုံက လန်းလှသည်လား မဆိုးဘူး နင်စာရေးဆရာမလုပ်ရင် အောင်မြင်နိုင် တယ်"

"မနောက်နဲ့ ငါအတည်ပြောနေတာ"

ရွတ်နောက်နောက် လုပ်နေသော ရို့စ်ကို မိန်မိန် မျက်စောင်းထိုးပြီး ဘုဆတ်ဆတ် ပြောသည် ။ မိန်မိန်အသံက လိုတာထက် ပိုကျယ်သွား၏။

"ဟေ့ ရှုး စတော့ပဲ စတော့ပဲ ခြေသံကြားတယ်၊ ဘွား လာနေပြီလား မသိဘူး၊ ငါ့ကိစ္စကို ရှေ့ဆက်မပြောနဲ့ တော့"

ရို့စ် လက်ညှိုးရှည်သွယ်သွယ်လေးကို နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးစုစုလေး ရှေ့တွ

င် ထိကပ်ပြီး သတိပေး လိုက်သည်။ ။

မိန့်မိန့် ဇက်ကလေးပုပြီး မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားသည်။ ။ ရှိစိ မိန့် မိန့်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ။ အခန်းတံခါးဆီသို့ ခြေသံဖွဖွနင်းကာ လျှောက်သွား၍ အပြင်မှ အသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။ ။

ကျိန်းသေပြီ။ တံခါးလိုက်ကိုင်ဘုကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲလှည့်ပြီး အပြင်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘွားကလည်း အခန်းရှေ့အရောက်နှင့်မို့ ရှိစိ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွား၏။ ရှိစိ ပြုံးပြီးပြီးလေး ရယ်ပြရင်း...

"အဟဲ ဘွား မအိပ်သေးဘူးလား"

ရှိစိ အမေးကို ဘွားက ချက်ချင်းမဖြေသေး၊ မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ပြီး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေကို စုကျုံ့လိုက်ပြီး

"မြေးရော မအိပ်သေးဘူးလား"

ဘွားအသံက အနည်းငယ် အေးစက်နေ၏။ နေ့လယ်က စေ့စပ်ပွဲကို သိပ်ပြီး အစာကြေသေးပုံ မပေါ်။ ဆယ်နှစ်တာ ခွဲခွာသွားတဲ့ မြေးကို ခရီးရောက်မဆိုက် မဆူချင်လို့ သာ မျှိုသိပ်ထား လိုက်ရသည့် ပုံစံမျိုး။

ရှိစိ ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ဘွားကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ အလိုမကျသလို ဘွား သက်ပြင်း တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း...

"ခရီးပန်းလာတာကို မအိပ်သေးဘဲ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

"အိပ်တော့မှာ ပါ ဘွား၊ မိန့်မိန့် ဗီရိယဲကို ရှိစိ အဝတ်အစားတွေ ပြောင်းထည့်နေလို့ စောင့်နေတာ"

"အေး ဒါဆို ဘွား မြေးနဲ့ စကား ခဏပြောချင်တယ်"

"ဟုတ်တဲ့ ဘွား ဒါဆို ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြမယ်လေ"

"ဧည့်ခန်းထဲ ဆင်းမနေပါနဲ့ တော့ မြေးအခန်းထဲမှာ ပဲ ပြောကြတာ ပေါ့"

ရို့စ် ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ကာ ဘွား လက်မောင်းသား ပျော့ အိအိလေးကို ဖေးမတွဲ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

ဘွား ရို့စ် ခုတင်စွန်းတွင် စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။
ရို့စ် ဘွားဘေး ခုတင် စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အာရုံကို ဘွားမျက်နှာဆီ ပို့ထားလိုက်သည်။ ။ ဘွားက သူနှင့်ပြောလျှင် စိတ်ဝင် စားမှ ကြိုက်သည်လေ။

"မြေး အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မြတ်သူရကို လက်မထပ် ချင်လို့ တမင် လူကြားသူကြားထဲ ကိုယ့်သိက္ခာကို အကျခံပြီး ညာခဲ့တာလား"

"ဘွား သံသယမေးခွန်းတွေ စတင်ပြီ"

"တကယ် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာပါ ဘွား၊ မြတ်သူရကို လက်မထပ်ချင်လို့ ညာခဲ့တာ မဟုတ်ပါ ဘူး"

"ဒါ ဒါဆို ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလည်း တကယ်ပေါ့"

ဘွား မေးခွန်းကြောင့် ရို့စ် မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားရသည်။ ။ ရို့စ် ဟိုမှာ အနေကြာခဲ့တယ် ဆိုပေမဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ရှက်ရွံ့စိတ်တော့ ဝင်မိပါ၏။

"ရှိ ရှိဖို့ များ တယ် ဘွား ဟိုက အသိဆရာဝန်တစ်ယောက်ကတော့

ရို့စံဖြစ်နေတဲ့ လက္ခဏာက ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ လက္ခဏာလို့ တော့ မှတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ရို့စံကလည်း မြန်မာပြည်ပြန်လာရမှာ မို့ သူ့ဆီ မသွားဖြစ် တော့ဘူး။"

"ငါ့မြေးအတွက် ဘွား ဝမ်းနည်းရမှာ လား ဝမ်းသာရမှာ လားတော့ င် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ငါ့မြေးလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမ ဖြစ်ရ ရှာတယ်"

ဘွားပြောရင်းဖြင့် မျက်မှန်လေးကိုမပြီး ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်ကို တို့ သုတ်သည် ။ ရို့စံဘွားကို နှစ်သိမ့်မိသည် ။ ပြီးတော့ ဘွား ပခုံးလေးကို ခပ်ချွဲချွဲလေး ဖို့လိုက်သည် ။

မိန့်မိန့်က ရို့စံတို့ မြေးအဘွားကို လှမ်းကြည့်ပြီး တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့် ရို့စံဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးနေ၏။ ဘွားက ရို့စံ လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း

"လူ့လောကထဲ မရောက်သေးတဲ့ ဘွား မြေးကလေး ဖတဆိုလေးဖြစ်ရရှာပြီ၊ ဘွား ဘယ်လို ဖြေရမလဲကွယ်"

ပြောရင်းဖြင့် ဘွား တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပြန်သည် ။ ဘွား ငိုတာမြင်တော့ ရို့စံ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ကိုယ်အဆင်ပြေအောင် လိမ်လည်လိုက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လေးက ဘွားအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စရာဖြစ်သွားတာကိုတော့ ရို့စံအမှန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည် ။ ဘွား စိတ်ပြေနိုင်မည့် စကားလုံး တွေဖြင့် ရို့စံ ရွေးချယ်နှစ်သိမ့်မိပါသည် ။

"စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ဘွားရယ်၊ ကလေးရဲ့ ကုသိုလ်ကံပေါ့။ ဖတဆိုလေး ဖြစ်သွားပေမဲ့ လည်း ရို့စံ ကလေးအပေါ်မှာ မိခင်စိတ်နဲ့

ရော ဖခင်စိတ်နဲ့ ပါ လိုအပ်ချက်မရှိအောင် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးမှာ ပါ"

"အေးပါ မြေးရယ်၊ ဘွားလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီမြစ်ကလေး လူလားမြောက်တဲ့ အချိန်အထိ ဘွား မသေသေးဘဲ အသက်ရှင်ခွင့်ရချင်ပါသေးတယ်"

"အသက်ရှင်ရမှာ ပေါ့ ဘွားရယ်၊ ရှိစစ်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာတရားကြောင့် ကံကြမ္မာက ဘွားကို လူ့လောကထဲက စောစောစီးစီး နှင်မလွှတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ဘွားရဲ့ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ အရင် တည်ထားတဲ့ ဒါနသီလ သဘာဝတရားတွေက ဘွားကို အသက်ဆက်ပြီး ရှင်သန်စေဦးမှာ ပါ"

"အောင်မလေး ပြောတတ်လိုက်တဲ့ ငါ့မြေးလေးရယ်၊ ဒီစကားကြားရတာနဲ့ တင် ဘွား အသက်တွေ ပိုရှည်သွားမှာ ကျိန်းသေပါရဲ့ "

"လုံးဝကျိန်းသေတယ် ရှိစစ်ဘဝထဲက ဘွားကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးမထွက်ဘူး၊ ရှိစစ်ဘဝမှာ ဘွား မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး"

ရှိစစ် ဘွားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်မိသည် ။ ဘွားကလည်း ရှိစစ်ကို ပြန်ဖက်ထားပါသည် ။

ရှိစစ်ဘဝမှာ ခင်တွယ်စရာ ဘွားတစ်ယောက်တည်းရှိသည် ပဲ။ ရင်သွေးလေး ရလာလျှင် ပျော်စရာကောင်းမည့် မိသားစုလေးကို စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်နေမိပါသည် ။

"ဒါနဲ့ မြေး လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ချောလား၊ ဓာတ်ပုံလေးဘာလေး ရှိရင် ပြပါဦး၊ မြေး သမက်ကလေးကို မြင်တောင်မြင်ခွင့်မရလိုက်တာကတော့ စိတ်မကောင်းစရာ အကောင်းဆုံးပဲ"

ဘွားက ဓာတ်ပုံတောင်းနေ၍ ရို့စ် အခက်တွေ့သွားရသည်။ ကိုယ် ယူခဲ့သည့် ဖန်ပြန်သန္ဓေ သား၏ ဖခင်က ဖြူသလား၊ မည်းသလားတောင့် သိခဲ့တာမဟုတ်။

ရို့စ် နားထင်ကျောလေးတွေ ထောင်သွားအောင် ခေါင်းစားသွားရသည်။ ဘွားသာ အဖြစ်မှန် ကို သိခဲ့လျှင် လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်။ သတင်းကြားရုံဖြင့် အသက်ပါပါသွားနိုင်သည်။ ဘွားက မြန်မာဆန်လွန်းသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်လေ။

"ဟို ဟိုလေ သူရော ရို့စ်ရော ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတာ ဝါသနာမပါလို့ မရိုက်ဖြစ်ကြဘူး"

"ဘယ်လို ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာမပါလို့ ဟုတ်လား အဟင်း ဟင်း ဟင်း မြေးရယ် ဒန်ဆာမော်ဒယ်ဘွိုင်းလုပ်နေပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာ မပါဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ယုတ္တိမရှိ လိုက်တာ"

သေပြီဆရာ။ ဒီပါးစပ်က မိကျောင်းမင်းကိုမှ ရေခင်းသွားပြမိသည့် အဖြစ်။ ရို့စ်ဦးနှောက်တွေ ထူပူတုန်ရပြီ။ ဘွားကို ရှေးအဘွားကြီးဆိုပြီး လျှော့တွက်လိုက်တာကိုက ရို့စ်အမှား။

ဘွား မျက်နှာလေးကို ကြည့်စရာမလိုဘဲနှင့်ကို ရို့စ် သိနေပါသည်။ ရို့စ်အပေါ် သံသယ အနည်းငယ် ဝင်သွားမှာ တော့ သေချာ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရေးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကိုတော့ ကိုယ်နိုင်အောင် ကရတော့မည်။

"အယ် အင်း မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့ ၊ ရို့စ် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ မအားခဲ့တာ၊ ဝါသနာမပါတဲ့ သူက ရို့စ်ပါ၊ သူကလေ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်အကသမားဆိုတော့ ရို့စ်နဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့ တို့ ဘာတို့ တောင် မအားရှာဘူး၊ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေ စုဆောင်းထားတာတို့ ဘာတို့ လည်း မရှိ၊ ပြီးတော့ ဒီလို ခွဲကြရမယ်လို့ လည်း အထူးအဆန်းချည်းပါပဲလား"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မြေးရယ်၊ ကြားလိုက်ရရင် အထူးအဆန်းချည်းပါပဲလား၊ သေရောသေချာ လို့ လား၊ ဘွားကို လိမ်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"ရို့စ် ကျိန်ပြောဝံ့ပါတယ်၊ ဘွားကို မလိမ်ပါဘူး၊ ရို့စ် အစွဲအလမ်း မထားတတ်တာလည်း ဘွား အသိသားနဲ့ "

ရို့စ် သက်ပြင်းလေးရှိက်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောလိုက်သည် ။ ဘွား ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ရင်း စဉ်းစားသလို ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားသည် ။ ဘွား နဖူးကျောတွေ ပြေလျော့သွားမှ ရို့စ် ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားသည် ။

တော်ပါသေးရဲ့ ။ အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာ သွားရတာ။ ဒီအနေအထား လောက်ဆိုလျှင်တော့ ဘွား သံသယတွေ လျော့ပါးသွားလောက်ပြီ။

"ဒါဆို သူ့အကခွေတွေ ဘာတွေရော ပါမလာခဲ့ဘူးလား"

ဘွားက ရှေးအဘွားကြီးဖြစ်ပေမဲ့ မေးပုံကတော့ ထောင့်စေ့သည် ။ ရို့စ် ဘွား မမြင်အောင် တစ်ဖက်လှည့်၍ မျက်နှာလေး ရှုံ့မိသည် ။ လာပြန်ပြီ ပြဿနာတစ်ခု။

"ဪ ခုလည်း မိန့်မိန့်နဲ့ အဲဒါကိုပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြတ်ရိုက်ပစ်ချင်ရလောက် အောင်ကို ဒေါသထွက်နေရတာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မြေးရဲ့ "

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ဘွားရယ်၊ သူ့ရဲ့ အကအခွေတွေရော မော်ဒယ်ရှိုး အခွေတွေရော စုပြီး သိမ်းထားတဲ့ ဘောက်စ်ကလေးရော လပ်တော့ပ်မန်မိုရီစတစ်တွေပါ ကျန်ခဲ့တာ"

"ဟင် မြေးတို့ က ပေါ့လျော့လိုက်တာကွယ်"

ရို့စ် မိန်မိန်ကို လျှာလေးထုတ်ပြီး ထောင့်ကပ်ပြတော့ မိန်မိန် မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ ။ ဘွား အပြစ်ဆိုနေပုံက မချိတင်ကဲပုံစံလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

သေချာသွားပြီ။ ရို့စ်ပြောတာကို ဘွား အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သွားပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့ ရို့စ်အဖြစ် က ဘွား နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မစစ်သေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသည့်အဖြစ်။

ပြဿနာက မသေး။ ဒါတောင် ဘွားက လက်လျှော့ချင်မှ လျှော့ဦးမှာ။ ။ ရို့စ် စိတ်ကူးယဉ် လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းထဲက ရို့စ်ရဲ့ ချစ်သူ ဒန်ဆာ မင်းသားလေးရဲ့ ခွေဝယ်ပေးပါလို့ ပြောချင်ပြောဦးမှာ။ ။

အဲဒီအခါကျရင် ကြံဖန်ဖြေရှင်းရဦးမည်။ ဘွား ယုံကြည်အောင်တော့ ကြည့်လုပ်ရမှာ ပေါ့။ ရို့စ် စိတ်ထဲမှာ ညည်းညူမိပါသည်။ ။

ယောက်ျားမလိုချင်တဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခလည်း မသေးပါလားနော်။

အခန်း(၄)

"တောက်"

တက်ခေါက်သံ ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကြောင့် ရို့စ် ဒိုးနပ်စားလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက် လုပ်နေ ရင်း အနောက်ကို မသိမသာ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

တီရှပ်အနီစင်းလေးကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားသည်။ ။ ဖြူဖွေးသော အသားအရေနှင့်မို့ အတော် ကြည့်ကောင်းပါ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီအကျပ် အပြာဖျော့ဖျော့က တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားဖြင့် လိုက် ဖက်ပါသည်။ ။

ဖိနပ်က အော(လ်)စတား အဖြူစွတ်စွတ်ဖြင့် မင်းသားရှုံးလောက်သ ည့် ပုံစံနှင့် လူ တစ်ယောက် စားပွဲကို ကျောပေးထိုင်နေသည်။ ။

ရို့စ် ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ စားစရာရှိတာကို ဆက်စားလိုက်သည်။ ။ ထပ်ကြားရသော အသံ ကြောင့် ကိုက်စားလိုက်သည့်မုန့်ပင် လည်ချောင်းနင်ချင်သွားသည်။ ။

"တောက် တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမ၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ လိမ်ညာနေတဲ့ နေရာမှာ ဆရာကျတယ်၊ ယောက်ျားမရှိဘဲ ကလေးမွေး မယ့် မိန်းမ"

ရို့စ် ဒိုးနပ်ဝါးနေရင်း မျက်လုံးကလေးဝိုင်းပြီး လည်ပင်းကျောက

လေးတွေ ထောင်တက် သွားရသည်။ ဒါဒါ ရို့စံ အကြောင်းသိလို့ စောင်း ပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ယောက်ျားမရှိဘဲ ကလေးမွေးမှာ သူနဲ့ ဘာဆို င်လို့ လဲ။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စောင်းပြောနေလိုက်တာ ရို့စံ ဒေါသကြောင့် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ဒီလူ ဘယ်သူလဲ။ ရို့စံကို ကျောပေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ မထိတထိ လာပြီး ရန်စ နေရတာလဲ။

ရို့စံ ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြင့် လက်သီးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေမိသည်။

ပါးစပ်ထဲမှ ဝါးလက်စ ဒိုးနပ်တွေပင် ဆက်မပါးနိုင်တော့ဘဲ ပျို့ချင် သလို အန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့ရဲ့ အသံတွေက အဆက်မပြတ်နီ င်သေး။

"တောက် မိန်းမယုတ် ဒင်းကြောင့်တော့ ငါ့ဘဝကို အပျက်မခံဘူး၊ သိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ တံတွေးနဲ့ ပိတ်ထွေးပစ်ဖို့ တောင်ကောင်းတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အလယ်မှာ မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် တံတွေးခွက် ပက်လက် မျောမယ့်မိန်းမ"

လွန် လာပြီ တော်တော်လေးတော့ တရားလွန် လာပြီ။ တစ်ယောက် တည်းဆိုပြီး ကျောပေး လျက် ရို့စံကို ရန်စနေသော လူကို ပေစောင်း စောင်း ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။

တဲ့ မပြောရဲဘဲ စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေသော လုပ်ရပ်အတွက် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့။ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး၊ ထိုလူဆီသို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လှမ်းသွားလိုက်သည်။

အနားရောက်တော့ ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ထိုသူ ကျောကုန်းကို စိ

တ်ရှိတိုင်း တဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်ပစ်မိသည်။

"အောင်မလေး"

ရို့စ်တို့ က သူ့လိုပါးစပ်နှင့် လေမကျယ်ဘူး လက်တွေ့ပဲ လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ကဲ မှတ်ပြီလား။ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဘယ်နှချက်လောက် ရိုက်လိုက်မိမှန်းတောင် မသိ။

လက်သံကတော့ ဘာပြောင်သလဲ မမေးနဲ့ ။ သံစုံတီးဝိုင်း လာဖျော်ဖြေသလားတောင် မှတ်ရ သည် ။ ရို့စ်တို့ အဖြစ်ကို ဘေးလူတွေပင် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။

ထိုလူက ရို့စ်ကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြောင်တွေနေသည် ။ သူ့အကျင့်စရိုက် ဖြင့် ဆန့်ကျင်စွာ ထိုလူမျက်နှာကတော့ နိုင်ငံခြားမင်းသား တစ်ယောက်လို ယောက်ျားပီသ ချောမောလွန်းပါသည်။ ။

ကြောင်တွေနေရာက ဘေးကကြည့်နေသော လူတွေကို သတိထားမိသွားတော့ ထိုသူမျက်နှာ ချောချောက နီစွေးရဲတွတ်သွား၏။

ချက်ချင်း မေးကျောကြီးတွေ ထောင်တက် လာပြီး ရို့စ် ပခုံးသားလုံး ဝန်းဝန်းလေးကို ဖျစ်ဆုပ် ဆွဲခါပြီး တွန်းထုတ်ပစ်သည်။ ။ ရို့စ် အနောက်သို့ ယိမ်းထိုးသွားပြီး ပခုံးဆီမှာ အနည်းငယ် နာကျင် သွားသည်။ ။

သူ့ဒေါသတွေက အရှိန်မပြယ်သေးပါ။ ရို့စ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး စူးရှသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်ကာ...

"မင်း မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အသားလွတ် လာရိုက်ရတာလဲ၊ မင်းကွာ တောက် မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ ကံကောင်းတယ်မှတ်"

ကြည့် ငပြူးက ပြန်ဖြဖြနေသည်။ ။ ရို့စ် ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် ထိုလူ

ကို ပြန်အော်ပစ်လိုက် သည် ။

"ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဘလိုင်းကြီး လာရန်စလဲ၊
ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောတတ်လိုက်တာ စုံပလုံးနေတာ
ပဲ"

"ဒီမှာ မင်း အူကြောင်ကြောင်လာလုပ်မနေနဲ့ ဘာကိစ္စကြောင့် ငါက
မင်းကိုပြောရမှာ လဲ၊ ရန်စစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး"

"ဒါဆို သိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးမယ့် မိ
န်းမဆိုတာက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး"

"ဟမ် ဘာ ဘယ်လို မင်း ရူးနေပြီလား၊ ငါ့ဟာငါ ဒေါသကြောင့် တစ်
ယောက်တည်း ပြောချင် တာပြောနေတာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"ဆိုင်တယ် ရှင်အနားမှာ ရှိနေတာက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ
လေ၊ ရှင်က ကျွန်မကို မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာများ ဖြစ်မှာ လဲ"

ရို့စ် မျက်စောင်းလေးခဲပြီး ချက်ကျကျ ပြောလိုက်သည် ။ လက်က
လေးပိုက်ပြီး ဘယ့်နှယ်ရှိစ ဆိုသည့်ပုံစံဖြင့် ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားလေး လုပ်ပြ
လိုက်၏။

"ကျွတ် ကျိုင်းပဲကွာ၊ ငါက ငါ့ရည်းစား ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားလို့
ပေါက်ကွဲပြီး ပြောချင် ရာ ပြောနေတာ၊ မင်း ငါ့နောက်မှာ ရှိလို့ ရှိမှန်း
တောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းဘာသာ တစ်ဖက်သတ် ပေါက်ကွဲနေ
တာ"

သူက စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် သူ၏ မြင့်မားသော အရပ်ကြီးဖြင့် ခါး
ထောက်လျက် ရို့စ်ကို ပေါ်စီးမှ မိုးကြည့်ရင်း အဆက်မပြတ် ချေပနေသ
ည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရသည့် မျက်နှာက အစက်အ

ပျောက် မရှိအောင် ချောမွေ့ပါသည်။ ။

"မယ့်ဘူး ရှင် ခုမှ စကားကို လမ်းကြောင်းမလွဲနဲ့ ၊ ကျွန်မက ငတုံး မဟုတ်ဘူး "

"ဘာ မယ့်သေးဘူး ဟုတ်လား၊ ကဲ လာ မယ့်ရင် ယုံအောင် လက်တွေ့ပြရသေးတာပေါ့"

ထိုသူက အပြောအဆို ရဲတင်းသလို လက်ရဲဇက်ရဲလည်း ရှိပါသည်။ ။ ဆတ်ခနဲ ရှိပ်လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ။ တရွတ်တိုက်မတတ် ရှိပ် ခန္ဓာကိုယ်လေးက သူတဲခေါ်ရာ ရှိပ်ပါသွား၏။ ရုန်းကန် မိပေမဲ့ အားချင်းမမျှတာမို့ တရွတ်တိုက် ပါသွားသည်။ ။

သူ ဦးတည်ရာ နေရာကိုကြည့်မိတော့ ကော်ဖီဆိုင်၏ သီးသန့်ခန်းလေးတစ်ခုစီ ဖြစ်သည်။ ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရန်ရှာမိတာ မှားပြီလားဟု နောင်တရမိသည်။ ။ အခုတော့ ရှိပ်အဖြစ်က သူ့လက်ထဲမှာ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို့။

"ဟေ့ ရှင် လွှတ်နော်၊ ကျွန်မလက်တွေ အရမ်းနာ လာပြီ"

"မလွှတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ဘလိုင်းကြီး လာရိုက်တဲ့ မင်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုသိအောင် လက်တွေ့ပြမယ်၊ ပြီးရင် ငါကျေနပ်တဲ့ အထိ မင်း ဒူးထောက်တောင်းပန်ရမယ်"

"လဲသေလိုက် ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်ဘူး"

အမိန့်ဆန်ဆန် စကားကြောင့် မခံချင်စိတ်က ဆို့တက်လာသည်။ ။ ရှိပ်ကို ခပ်ပျော့ပျော့ မိန်းမ တစ်ယောက်လို့ တွက်ရင် မှားသွားမှာ ပေါ့။ လုံးဝ အလျှော့မပေးနိုင်ပါ။

"အေးပါ ငါကလည်း လက်တွေ့ပြမှာ ပါ။ ပြီးရင်တော့ တောင်းကို

တောင်းပန်ရမယ်"

သူ့မျက်နှာက ရှက်စိတ်နှင့် ဒေါသတွေပေါင်းစပ်ကာ နီရဲတွတ်နေ၏။ ရိုစ် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မြင်ဖူးသလိုဖြစ်လာသည်။ ။ ဘယ်နေရာမှာ လဲတော့ မမှတ်မိ။

သီးသန့်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ မှန်တံခါးကို ဒေါသဖြင့် တွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဝိတ်တာက လည်း ဟန့်တားဖို့ မှ င်တက်နေကြသည်။ ။ အထဲမှာ ကြည်နူးနေသော စုံတွဲ ရုတ်တရက် ဝင်လာသော ရိုစ်နှင့်ထိုသူကို ကြည့်ပြီး လန့်သွားနေကြသည်။ ။

အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာက သူ့ကိုမြင်တော့ အတော်လေး သွေးပျက်သွားတာ ထင်ရှားသည်။ ။ အတွဲလူကို လက်ချင်းချိတ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ။ သူပြောတာတွေ အမှန်ဆိုတာ ရိုစ် တွက်ဆလိုက်မိသည်။ ။

အမျိုးသမီးကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက မီးထွက်လုမတတ်။ ။ အမျိုးသမီး မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ လိပ်ပြာမလုံမှုတွေဖြင့် ညိုမှောင်သွားတာ အထင်း သား။

"ကဲ မြင်ပြီလား၊ အဲဒီမှာ ကြည့် ဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမကို ငါ့ဘာသာ ပေါက်ကွဲနေတာ ရှင်းပြီလား"

"ရှင်က သူ့ရည်းစားဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ လာတဲ့နေရတာလဲ"

"အေး အဲဒီလို တွဲလို့ ငါပေါက်ကွဲနေတာပေါ့၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးမယ့် မိန်းမ ဆိုတာလည်း သူ့ကိုပြောတာ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး"

သူ့ဖြေရှင်းချက်က ပြတ်သားလွန်းပါသည်။ ။ ဟိုစုံတွဲကိုကြည့်ပြီး ရိုစ်ပင် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မိ သည်။ ။ သူ့အပြောကြောင့် တစ်ဖက်လူ ရှူးရှူး

ရှားရှား ဖြစ်သွားသည် ။ သူကတော့ ဘယ်လိုမှ မခံစား ရသလို အေးအေးဆေးဆေးပင်။

"ဟေ့လူ ခင်ဗျား စကားပြော ရိုင်းလှချည်လား"

"ရိုင်းတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ လာလေ၊ မင်းတို့လို ကြာကူ လီကောင်မျိုးတွေ ရှိနေလို့ ဒီလောကမှာ ဒီလို မိန်းမမျိုးတွေ မှီလိုပေါက်နေတာကွ"

"ခင်ဗျား ခင်ဗျား လွန် လာပြီနော်"

"ငါက အမှန်ပြောတာကွ၊ အဲဒီကောင်မက မနေ့ကအထိ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့နဲ့ ကြုံနေတုန်း၊ ဒီနေ့တော့ အခြေအနေက ပြောင်းပြီး မင်းရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ။ တော်တော်မျက်နှာ များ တဲ့ မိန်းမ"

ဇာတ်ရှိန်က မြင့်တက် လာပြီ။ ရှိန် ပွဲကြည့်ပရိသတ် ပြန်ဖြစ်သွားသည် ။ သူ့စကားကြောင့် အမျိုးသမီးပါ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေပျောက်ပြီး ဒေါသတွေ ရောက်လာသည် ။ သူ့လူက ရှေ့က ဦးဆောင် နေတာကြောင့်လည်း ပါမှာ ပေါ့။

"ညီ ရှင် တရားလွန် လာပြီနော်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မပြတ်ပြီ၊ ဘာမှ ပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး"

အမျိုးသမီးက အရှက်သည်းစွာဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး ငိုသည် ။ စကားတွေက ဗလုံးဗထွေးဖြင့် ဘာတွေပြောနေမှန်းတောင် မသိတော့။ သူ့လူက ပခုံးကို ထွေးပွေ့ရင်း နှစ်သိမ့်နေ ၏။ သူကလည်း လုံးဝမလျှော့ပါ။

"ထို့ နင်က ပတ်သက်ပါရစေလို့ ခြေသလုံးလာဖက်ပြီး တောင်းပန်ရင်တောင် ငါက ခွင့်ပြု မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မသတိလွန်းလို့ အနားတောင် အ

ကပ်မခံနိုင်ဘူး၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် နင့်အရိပ် တောင်
ငါ့ရှေ့ဖြတ်မလျှောက်မိစေနဲ့ "

ရင့်သီးမှုကတော့ နှိုင်းယှဉ်ရင်တောင် မရပါ။ ရို့စ်လည်း သူ့နေရာမှာ
ဆို ဒီလိုလုပ်မိမှာ တော့ သေချာသည် ။ ရို့စ်လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း အ
ဆွဲခံလိုက်ရမှ ရို့စ် သတိပြန်ဝင်သွားရသည် ။ ပြီးတော့ သူက ရို့စ်ကို ဆွဲ
ခေါ်သွားသည် ။

ဟိုနှစ်ယောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့သည် မသိ။ ရို့စ် သူခေါ်
ဆောင်ရာသို့ ယက်ကန် ယက်ကန် ပါသွားသည် ။

"ဟေ့ ရှင့်ကိစ္စပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်တော့လေ"

ပြောကာမှ ရို့စ်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တွေက
ပြုတ်တူလို ပိုပြီးတင်းကျပ် သွားသည် ။ နာကျင်မှုကြောင့် ရို့စ် ငြိမ်နေလို
က်ရ၏။

"မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ့ကိစ္စ ရှင်းလို့ မပြီးသေးဘူး၊ ဘုမသိ ဘမသိ
နဲ့ အထုအနှက် ခံလိုက် ရတဲ့ ကိစ္စကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကျေအေးမပေးနိုင်
ဘူး"

ရို့စ် ကိုယ့်အမှားကိုသိပေမဲ့ ပြန်ပြီး တောင်းပန်ဖို့ ဆိုတာတော့ လုံးဝ
စိတ်မကူးမိပါ။ ငယ်ငယ် ကတည်းက ရို့စ်အကျင့်က
ဘယ်လောက်မှားမှား မတောင်းပန်တတ်ခဲ့။ သူ့ပုံစံကိုတော့ နည်းနည်း
လန့်မိသည် ။ ပြီးပြီးရော ဝတ်ကျေတန်းကျေ တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လို
က်သည် ။

"ဆောရီးပဲ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်မကို ပြောတယ်ထင်ပြီး ကိုယ်
ထိလက်ရောက် လုပ်လိုက်မိတာ"

"ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ လုံးဝမရဘူး၊ ငါက ဘူးဆို ဖရုံမသီးတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့် ဘက်က မှန်နေရဲ့ သားနဲ့ ဘယ်သူ လာကျော တာကိုမှ ခေါင်းညိတ်ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး "

စောစောက ရှိစ်တို့ ထိုင်နေတဲ့ စာပွဲနားရောက်တော့ ရှိစ်လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ရှိစ်မျက်ဝန်း တွေကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ

"ကဲ မင်း ငါ့ကို ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်စမ်း"

သူက ရှိစ်ရှေ့မှာ ခါးထောက်ပြီး ရပ်နေသည် ။ သူ့ပုံစံက တကယ်ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်မှာ တော့ အသေအချာ။ ရှိစ် စိတ်ထဲမှာ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ဒေါသထွက်ရမှာ ကိုပင် မေ့လျော့သွားသည် ။ သူလုပ်နေတာက ရယ်စရာကောင်းလွန်းပါသည် ။

ရှိစ် သူ့ကိုမတောင်းပန်လျှင် ဘယ်လိုများ တုံ့ပြန်လာမလဲဆိုတာ တဒင်္ဂအတွင်း ရှိစ်ပြင်းပြစွာ သိချင်လာသည် ။

"တို့ လုံးဝ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး"

ရှိစ် ပခုံးလေးတွန့်ကာ ဟန်ပါပါလေး ငြင်းလိုက်သည် ။ သူ ရှိစ်ရှေ့မှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေရာ က ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည် ။

"အိုကေ မတောင်းပန်ချင်ဘူးဆိုလည်း မင်းသဘောပဲ ဟုတ်ပြီလား၊ ကိုယ့်နာမည် မှတ်ထား ညီသုတတဲ့ ၊ ကိုယ့်ကို ရန်လာစတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲကို အဲဒီလို ငြိမ်ကုတ်ပြီး ပွဲမသိမ်းပေးတတ်ဘူး"

ရှိစ်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ သူက ကောင်တာရှေ့ရောက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ရှိစ်ကို မဲ့ပြုံးပြုံးပြပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား၏။

ရို့စ် ပိုပြီးရယ်ချင်သွားမိသည် ။ သူ တုံ့ပြန်မှုက ဘာလဲ။ အကြွေးမှတ် သွားတာလား။ ဒီလောက်နဲ့ တော့ ရို့စ်တို့ က ဆောရီးပဲ။ လုံးဝ မတုန်လှုပ်မိပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိတော့ လူတွေအများကြီး ဝိုင်းကြည့်နေတာမို့ ဆက်ပြီးမနေရဲ တော့၊ ကျသင့်ငွေကို ကောင်တာမှာ သွားရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည် ။

အလကားလူ ဘဝင်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လေလုံးတွေကြီးပြနေတာ ရို့စ်ကို သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့လို့ လဲ။ ထိုလူအကြောင်း ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အသင့်ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ခပ်သွက် သွက်လေး လျှောက်ခဲ့သည် ။

ဒီနေ့ ရို့စ်အတွက် တကယ့်ကို ကံကြမ္မာမကောင်းတဲ့ နေ့လေးပဲဟု တိတ်တဆိတ် မှတ်ချက် ချပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီးမှ နံဘေးတွင် စောစောကလူကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်လုံး ကလေး ပြူးပြီး ရို့စ်ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည် ။ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးတွေပါ ဝလုံးလေး လို ဝိုင်းစက်သွားသည် ။

"ဟင် ရှင် ရှင် ကျွန်မကားထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ"

"အဟင်း စောစောက မင်း ငါ့ကို ဖွဲသွားတယ်လေ၊ အခု မင်းကို ငါပြန်ဖွဲဖို့ စောင့်နေတာ"

ပါးလျလျ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေးသွားရုံပြီးလျက် ပြောလိုက်သည့် သွေးအေးအေးအသံ ကြောင့် ရို့စ် သွေးပျက်စွာ ချွေးလေးတွေ စို့လာသည် ။

သူက မခိုးမခန့်ဟန်ဖြင့် ရို့စ် မျက်နှာလှလှလေးမှာ ချွေးစလေးတွေ သီးနေတာကို အရသာခံ ကြည့်ရင်း ပါးပြင် စိမ်းမြမြလေးတွေကို ပွတ် သပ်နေသည်။ ။

"ရှင် ရှင်နော် ကျွန်မ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား"

"ဆက်ပေါ့ ငါက မင်းကို အသရေဖျက်မှုနဲ့ တောင် ပြန်ပြီးတော့ တ ရားစွဲလိုက်ဦးမယ်"

ရို့စ်ခြိမ်းခြောက်မှုက အချည်းအနီး။ သူ့ပုံစံက ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ် မှာ သေချာ၏။ နီးကပ်ကပ် အနေအထားကြောင့် မွန်းကျပ်၍ အသက်ရှူ မဝတော့။ ကျယ်လောင်သော ကိုယ့်ရင်ခုန်သံ တဒုတ် ဒုတ်ကိုပင် ပြန်ကြားရသည်။ ။

ရို့စ်အဖြစ်က မြေပွေးကို ရန်သွားစမိသလို ဖြစ်နေပြီ။ မဆင်မခြင် လုပ်ရပ်အတွက် နောင်တရ မိပေမဲ့ ရို့စ်မှာ ပြန်ပြင်ခွင့်မရှိတော့။

"ရှင် ဆင်းတော့နော်"

"မဆင်းဘူး"

ရို့စ် မျက်နှာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်အောင် ရှေ့သို့ တိုးကပ်ပြီး ပြော လိုက်တာကြောင့် ရို့စ် ကိုယ်လေး နောက်သို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်လေး ရှောင်လို က်ရသည်။ ။

သူ ရှူထုတ်လိုက်သည့် လေငွေ့က ရို့စ်မျက်နှာကို တိုးဝှေ့သွားသောကြောင့် အီလည်လည် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတင်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်အနေအထား ပြင်လိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဆင်းလို့ ပြောနေတယ်နော်"

ရဲ့စ်အသံက ဒေါသကြောင့် အက်ကွဲနေသည်။ ။

"လုံးဝ မဆင်းဘူး"

"ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ အင်းဟာ"

အင်းဟာဆိုပြီး လက်သည်းရှည်ရှည်ချန်ချန်တွေဖြင့် ထိုလူမျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ။

သူ့ကို လျှော့တွက်မိလိုက်တာ ရဲ့စ်(စ်) မှားသွားပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရဲ့စ်ကို အလွတ်မပေး အလျှင်မြန်ဆုံး အရှိန်ဖြင့် ရဲ့စ်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။ ။

ပြီးတော့ ရဲ့စ် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲဆောင်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ရဲ့စ်မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးဆီသို့ ပူနွေးစိုစွတ်မှုတွေက အဆက်မပြတ်။

အငြိုးတကြီး အနမ်းတွေကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်း၍ မရ။ ရဲ့စ် တစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းလျပျော့ ခွေပြီး ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် အားအင်တွေ မဲ့သွားသည်။ ။

တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသည့်လက်တွေ ရုတ်ခြည်း အားအင်ချည့်နဲ့ သွားသည်။ ။ ဆန့်ကျင်ဘက် အထိအတွေ့က ရဲ့စ်အင်အားတွေကို အပြီးတိုင် စုပ်ယူသွားခဲ့၏။ အာခေါင်တွေ စေးကပ်လျက် ဝမ်းနည်းခံပြင်းစွာ အံ့ကြိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

သူက စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် မခွဲတရို့ပြီးရင်း ရဲ့စ် မျက်နှာဆီက အနမ်းတွေကို ရုပ်သိမ်း လိုက်သည်။ ။

"ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ၊ အစုတ်ပလုတ်ကောင်"

ရို့စ်မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဥတို့ ဝေ့တက် လာပြီး မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်လျက် ပိုးစိုးပက်စက် ဆဲရေးပစ်လိုက်သည်။ ။

သူက ရို့စ် ပေါက်ကွဲနေတာကို အရသာခံ တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ခေါင်းကို လေးတွဲတွဲ ခါယမ်းပြ သည်။ ။ မွတ်စင်နေတဲ့ မျက်နှာကို လက်သည်းတွေဖြင့် တစ်စစီ စုတ်ဖြုတ်ချင်မိပေမဲ့ သူက ပါးနပ်စွာ ရို့စ်လက်တွေကို ချုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

"မင်း မနာပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ ဆုံတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ဆုံတွေ့တဲ့ နှစ်ခါလုံးမှာ ငါကပဲ နာကျင်လိုက် ရတာ။ ငါ့ဘက်က အသာစီးတော့ နည်းနည်းပြန်ယူဦးမှ ပေါ့။ မင်း မနာကျင်ပါဘူး၊ ရင်ကလေးပဲ နည်းနည်း ခုန်သွားမှာ ပေါ့။ ကဲ ပွဲပြီးပြီ သရေကျတယ် အိုကေ"

မထိတထိ အမူအရာဖြင့် ပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ။ အပြင်ရောက်တော့ ရို့စ်ကို လက်ပြပြီး ကရော်ကရော် လုပ်သွား၏။

ရို့စ်သူ့ကို မကျေမချမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ အခဲမကျေဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ရသည်။ ။ ပြီးမှ မွန်းကျပ် နေတာတွေ လွင့်စဉ်သွားပြီး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်မိသည်။ ။

မျက်စိတစ်မှ ဝတ်အတွင်း အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဖျောက်ဖျက်မရအောင် ထင်ကျန်နေသည်။ ။ ပုံဖော်၍ မရသော ခံစားမှုကြီးက ဒေါသတွေနှင့်အပြိုင် ဝုန်းဒိုင်းကျဲကာ တွန်းတိုက်နေကြသည်။ ။

ခံစားမှုအသစ်တွေက ရို့စ်ကို ကျီစယ်သွားတာတော့ အမှန်။ ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ရင်ခုန်တာလား၊ ဒေါသထွက်တာလားဆိုတာ မခွဲခြားတတ်သေး

။ မလုံမလဲ ရှက်ရွံ့နေမိတာတော့ သေချာသည် ။

အမှန်ဆို ကိုယ်က လုံးဝ အပျိုစင်နုထွတ်ထွတ်လေး။

အခန်း(၅)

"ဘယ်လို နင့်ကို လေဆိပ်မှာ တွေ့တဲ့ လူက ဖက်နန်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ အဟင်း အဟွတ် အဟွတ် ဟွတ်"

မိန်မိန် ထမင်းစားနေရင်း ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် တအံ့တဩဖြင့် သီးပင်သီးသွား သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်ဆို"

ရို့စ် ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ ထမင်းကို ဇွန်းဖြင့် စိတ်မပါတပါမွှေရင်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် စိတ်မရှည်စွာဆို၏။

မိန်မိန် ထမင်းနင်နေသဖြင့် ရေဖန်ခွက်ထဲမှ ရေကို အငမ်းမရ အရင်ဆုံး သောက်သည် ။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းနှင့်ထု၏။

ရို့စ် မိန်မိန်အဖြစ်ကို မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်နေမိသည် ။ သူပါ ရောယောင်ပြီး အနားက ရေဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသောက်လိုက်သည် ။

မိန်မိန် မျက်နှာလေးက ရဲတွတ်ကာ မျက်ရည်ပူတွေကျ လာပြီး ဆိုင်နေသည့် အသံလေးဖြင့်

"အင်း ဟင်း အဟမ်း အောင်မလေး ရို့စ်ရယ်၊ နင် ဖက်အနန်းခံရတာကို ငါ ထမင်းစားပြီး မှ ပဲ ပြောပါတော့လား၊ နင်ကတော့လေ ပြောလိုက်

ဖြစ်လိုက်မှ ဖြင့် အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ"

"ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီလူနဲ့ မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ကြုံတာလေ"

"နေပါဦး အဲဒီလူက နင့်ကို ဖက်နန်းရလောက်အောင် ဘာတွေ အိစိကလီ သွားလုပ်ပြလို့ လဲ၊ တကယ်ပါဟယ် နိုင်ငံခြားမှာ နေသလို မြန်မာပြည်မှာ လာနေလို့ ကတော့ နင့်တန်ဖိုးတွေကို တွင်းနက် နက်ထဲ တူးပြီး မြုပ်ပစ်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်"

မိန့်မိန့်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ အပြစ်တင်သည်။ ။ ကရုဏာဒေါသနှင့် အလိုမကျပုံလေးက သူမ မျက်နှာတွင် အထင်းသား။

မိန့်မိန့်က ရှိစစ်အတွက် ပြောနေတယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ တစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်းသော အယူအဆ ကိုတော့ ဘဝင်မကျစွာ တုံ့ပြန်မိသည်။ ။

"ဟယ် နင် ငါ့ကို အဲဒီလောက်ထိ အထင်စမောရသလား။ ဘာ အိစိကလီမှ မလုပ်ဘူး၊ သူ့ ကျောကုန်းကို တဘုန်းဘုန်းနဲ့ သွားရိုက်မိလို့ "

"ဟမ်"

မိန့်မိန့် ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားဖြင့် ရှိစစ်ကို မျက်လုံးလေး ပြူးကြည့်သည်။ ။ မိန်းမဆန် သည့် ရှိစစ်လုပ်ရပ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားပုံက အထင်းသား။

"ရိုက် ရိုက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက"

"ငါ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီသောက်နေတော့ သူက ငါ့နောက်ကျောက စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာ လေ၊ အဲဒီမှာ သူပြောနေတဲ့ အကြောင်းတွေက ငါနဲ့ လာတိုက်ဆိုင်နေတယ်လေ၊ ကော်ဖီဆိုင်လို နေရာ မျိုးမှာ ဆိုတာ တောင် သတိမထားမိတော့ဘူး၊ ဒေါသနဲ့ သူ့ကျောကုန်းကို တဘုန်းဘုန်း

သွားထုမိတော့ တာပါပဲ"

"ဒါနဲ့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ နင့်ကို ဖက်နမ်းရောလား၊ သူကရော ဘယ်သူ့ကို ပြောတာတဲ့ လဲ"

မိန်မိန်က နားမထောင်သေးဘဲ ထင်ကြေးပေးနေတော့ ရှိစိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ။ မိန်မိန် ထမင်းပင် ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ ရှိစိတ် ပြောတော့ ပဋိပက္ခဖြစ်စဉ်လေးထဲတွင် စီးမျောသွားသည်။ ။

"ငါ ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး မိန်မိန်ရယ်၊ စကားကို ဖြတ်မပြောပါနဲ့ "

"ကောင်းပါပြီ ကောင်းပါပြီ"

"တကယ်တော့ သူ ပြောတာက ငါ့ကို မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားပြီး နောက်တစ်ယောက်တဲ့သွားတဲ့ သူရည်းစားကို"

"ဟေ့ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းပါတယ် ဟာ"

"ဟုတ်တယ် သူက သီးသန့်ခန်းထဲ အတွဲတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်သွားတဲ့ သူရည်းစားကို မကျေမချမ်း ပြောနေတာ ငါက မသိတော့၊ ငါ့ကို ပြောနေတာပဲလို့ ယူဆပြီး ထပေါက်ကွဲပစ်လိုက်တာ"

မိန်မိန်က စိတ်မောသွားသလို သက်ပြင်းလေး ရှိုက်သည်။ ။

"ဟင်း နင် တကယ့်ကို ကျွိုင်အကြီးကြီး သွားရှာလိုက်တာပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ ဟိုက နင့်မျက်နှာလှလှလေးကို လက်သီးနဲ့ တခွပ်ခွပ် ထိုးမသွားတာ၊ ဖက်နမ်းရုံလေး နမ်းသွားတာ ကံကောင်းတယ် ခစ် ခစ် ခစ်"

ရှိစိတ်ကိုကြည့်ပြီး မိန်မိန် မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ထရယ်သည်။ ။ ရှိစိတ် တော်တော်လေးတော့ ဖုသွားမိသည်။ ။ မိမိခံလိုက်ရတာကို

ပြက်ရည်ပြုနေသည့် မိန်မိန်ကို မျက်စောင်းလေး လှမ်းထိုးလိုက် ပြီး

"ဟဲ့ ဒါ ရယ်စရာလား၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ခံလိုက်ရတာကို"

"ရယ်မှာ ပေါ့ နင့်လုပ်ရပ်က တလွဲချည်းပဲကို၊ လေဆိပ်မှာ တုန်းက လည်း နင်ပဲ သူ့ကိုသွားပြီး ကျွိုင်စရာတာ၊ နောက်ဆို နင့်ကိုတွေ့ရင် ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်လိမ့်မယ်"

မိန်မိန်က မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့လျက် လက်ဟန်ခြေဟန်လေးဖြင့် ရိုစ်ကို ကျီစယ်သည် ။ ရိုစ် ကလည်း မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်၍ ပခုံးလေးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြလိုက်ရင်း...

"ထပ်သရီး ရှောင်ပါလိမ့်မယ် ငါ့ကိုဖက်နမ်းလိုက်တဲ့ အရသာနဲ့ ခံစားမှုကို သူကောင်း ကောင်း ဖီလင်ဝင်သွားမှာ တဲ့ ရှုးဝါးပဲ"

"နင်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား"

"နိုး"

"မနိုးနဲ့ နင့်မျက်လုံးထဲမှာ ဖီလင်တွေ တလိပ်လိပ်တက်နေတာကို ငါမြင်လိုက်ရတယ်၊ လုံးဝ မညာနဲ့ "

ရိုစ်မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ညှိုးလေးကို ဘယ်ညာယမ်းပြရင်း မိန်မိန် ပြောသည် ။ ရိုစ် သဘော ကျစွာ အားပါးတရ ရယ်မောပစ်လိုက်သည် ။ မိန်မိန်က ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်လို မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း...

"ငါ မှန်းတာ မမှားဘူးဆိုရင် နင်နဲ့ သူနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုံကြ လိမ့်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် နင်တို့ ကို ကံကြမ္မာက ရင်ခုန်စရာ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ် ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်"

"မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ၊ အဲဒီ

လိုကိစ္စမျိုးကြီး ငါမှ မနှစ်သက်တာ"

ရို့စ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးကာ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြောလိုက်သည်။
" အခု ရို့စ် ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိပါ။ ထိုအခြေအနေမျိုး ရောက်လာဖို့ ဆိုတာ ရို့စ် ခံယူထားတာနှင့် အဝေးကြီး။

"အချိန်မကျသေးလို့ ပါဟာ၊ အချိန်ကျလာရင် နင့်နှလုံးသားကို မီးခံသေတ္တာထဲထည့်ပြီး သိမ်းထားတာတောင် အံ့ကြွပြီး သူ့အလိုလို တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ ဖလမ်း ဖလမ်း ထနေမှာ "

ဒီတစ်ခါတော့ ရို့စ် မတုံ့ပြန်မိပါ။ ရို့စ်ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ကြင်နာခြင်းခံလိုက်ရတာက ဒါပထမဆုံး။ ကြမ်းရှုရှုအနမ်းတွေရဲ့ မွန်းကျပ်သည့်ခံစားမှုကိုတော့ အမှတ်ရဆဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြင်း၍ မရ။

ရို့စ်စိတ်တွေ လွင့်ပျံ့သွားတုန်း မိန်မိန်အသံကြောင့် စကားဝိုင်းက ပြန်လည်ဦးထလာသည်။

"ဟဲ့ နေပါဦး နင့်ကို နာမည်လေး ဘာလေးရော မေးမသွားဘူးလား"

"မမေးဘူး သူ့နာမည်ပဲ ပြောသွားတယ်၊ သူ့နာမည် ‘ညီသုတ’တဲ့ ၊ ကိုယ့်ကို ရန်စလာတဲ့ ရန်ပွဲတစ်ပွဲကို ငြိမ်ကုတ်ပြီး ပွဲမသိမ်းပေးတတ်ဘူးတဲ့ "

ရို့စ် ဟိုကပြောသွားတဲ့ လေသံအတိုင်း ဆောင့်ဆောင့်လေး ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ ကိုယ် ခံလိုက်ရသည့် အကြောင်းအရာမို့ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်က ပြန်လည် ရုန်းကြွလာရပြန်သည်။

"ဒါ ဆိုရင်တော့ ငါခန့်မှန်းတာ မမှားဘူး၊ နင်တို့ ပြန်ဆုံဦးမှာ ပဲ၊ နာမည်က မိုက်တယ်ဟ၊ လူကလည်း ရုပ်ရည်ရော ဒေါင်ရော စတိုင်ရော

ဘာမှ ပြောစရာမရှိအောင်ကို အားလုံးပြည့်စုံတယ်"

"ဟင်း မထင်ပါနဲ့ မိန်းမစိတ်ကြီး၊ ရန်တွေ့လိုက်တာများ မိန်းမရှုံးတယ်"

ရိုဗ် မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ညီသုတဆိုသောလူကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်သည်။ ။ ရိုဗ်ကို တုံ့ပြန်သွားသော သူ့အပြုအမူနှင့် ဟန်ပန်တွေက အာရုံထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားတစ်ခုကို ပြန်ပေါ်လာ သည်။ ။

တကယ် မုန်းဖို့ ကောင်းတဲ့ လူ။

အခန်း(၆)

"ကား ဘာဖြစ်တာလဲ မိန့်"

ရုတ်တရက် ကားမောင်းနေရင်း ထိုးရပ်သွားသဖြင့် ရှိမ့် မိန့်မိန့်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ မိန့်က စိတ်ရှုပ်သွားသလို ခေါင်းကလေး ကုတ်ရင်း...

"ကျွတ် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူးဟာ"

ခေါင်းမှ ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေသော သရိုးစတက် ဆံပင်တွေကြား လက်ထိုးဖွရင်း မသက်မသာ ပြောသည်။ ။

ရှိမ့်လက်က နာရီလေးကို စိတ်လောကြီးစွာ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ။ ဒီနေ့အိုဂျီ ဒေါ်စန္ဒာဝင်းနှင့် ကိုယ်ဝန် ရှိ မရှိ သေချာသိရအောင် ရက်ချိန်းယူပြီးပြရမှာ ဖြစ်၏။ အရေးအကြောင်းဆို ကားက ပျက်ပြီ။ တော်တော်လေး စိတ်အိုက်သွားမိသည်။ ။

"ဒါဆိုလည်း ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်လေဟာ၊ တော်ကြာ အိုဂျီနဲ့ လွဲသွားဦးမယ်"

မိန့်က ကားစက်ကိုသတ်ပြီး လက်က နာရီကိုငဲ့ကြည့်ကာ...

"ဟင်း နင်ပဲ ကားငှားပြီး သွားလိုက်မလား"

"အေးလေ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့"

ရို့စ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ ရို့(စ်)က အိုဂျီနဲ့ ပြမည်သာပြော
တာ ဝတ်စားလာတာ ကတော့ အလန်းစား။ ကြည့်လေ တစ်ဆက်တည်း
လက်ပြတ်ဂါဝန်အရှည် အနီရောင်လေးက ရို့စ် အသားအရေ ဖြူနုနု
လေးဖြင့် အလွန်လိုက်ဖက်ပါသည် ။

ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းတင်ပြီး နဖူးနှင့်နားသယ်စပ်မှာ ဆံစ
လေးတွေ ကပိုကရို ကျနေတာက ကဗျာဆန်လွန်းသည် ။

ပလက်တီနမ် နားဆွဲကွင်း အဝိုင်းကြီးတွေ ဆွဲထားပြီး လည်တိုင်မှ
တံမွတ်လေးမှာ ပလက် တီနမ် ကြိုးမျှင်မျှင်လေးသာ ဆွဲထား၏။ ဝဲဘက်
လက်သူကြွယ်လေးတွင် လည်း ပလက်တီနမ် မောင်းကွင်းလေးတစ်ကွ
င်းသာ ဝတ်ထားသည် ။

ဖိနပ်ကတော့ ဖန်ဆယ်လ်ဟီး အနီရောင်ကို စီးထားသည် ။ ရို့စ် အ
သွင်က ဂျန်နီဖာအင်နစ္စ တန်နှင့်တောင် ခပ်ဆင်ဆင်ဟု မိန့်မိန့်
မှတ်ချက်ပြုမိသည် ။

အဝေးမှ မောင်းလာသော တက္ကစီအပြာရောင်လေး ထိုးရပ်သွားသ
ည် ။

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"မဟာမြိုင် အထူးကုဆေးခန်း သွားချင်လို့ "

"ရတယ် တက်လေ"

ကားဒရိုင်ဘာက ရောဘင်မျက်မှန်ကို တွန်းကပ်ရင်း ပြောလိုက်သ
ည် ။ စတိုင်အပြည့်နှင့် ဂိုက်ပေးကြမ်းလွန်းသော ဒရိုင်ဘာကိုကြည့်ပြီး မိ
န့်မိန့် ပြီးလိုက်မိသေးသည် ။ ပြီးမှ ရို့စ်ဘက် လှည့်ပြီး...

"ရို့စ် လာလေ ရပြီ"

ကားနားတွင် ရပ်စောင့်နေသော ရို့စ်ကို မိန်မိန် လက်ယက်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ ရို့စ် ခေါင်းကလေး ဆတ်ပြပြီး ကားအနားကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ အဆင် သင့်ဖွင့်ထားသည့် ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"နင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်နော် ရို့စ်"

"ဖြစ်ပါတယ် နင်သာ ကားကို ဝပ်ရှော့ပို့ဖို့ လုပ်"

"အိုကေ ဒါဆို ဒီကကိစ္စ ငါ့ဘာသာ ကြည့်စီစဉ်လိုက်မယ်"

"ပြီးတာနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်နော် မိန်"

"အေးပါ နင် ဆေးခန်းမှာ သာ စောင့်နေ၊ ငါ လာခေါ်မယ်"

ရို့စ် ပါးစပ်ပြင်ရုံရှိသေးသည် ကားလေးက သူ့သဘောဖြင့် သူမောင်းထွက်သွား၏။ မိန်မိန်ကို မှာ စရာရှိတာပင် မမှာ လိုက်ရ။

"မင်းမှာ ဘာရောဂါရှိလို့ ဆေးခန်းသွားပြမှာ လဲ"

တက္ကစီဒရိုင်ဘာ မေးခွန်းကြောင့် ရို့စ် ကြောင်သွားသည်။ ။ ကိုယ်နှင့်လည်း မသိဘဲနှင့် စပ်စပ်စု စုနိုင်လွန်းပါသည်။ ။ ရင်ထဲကမပါဘဲ ဖောရှောရိုက်တာမျိုးကို ရို့စ် အလွန်ရွံ့မုန်းသွားမိပါသည်။ ။

"အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

ရို့စ် ခပ်တင်းတင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

ဒရိုင်ဘာက သဘောကျသွားသလို ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ။

"ရှင် ဘာရယ်တာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီးတော့ ရဲသဲ့သဲ့လုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့ နော်၊ လုံးဝကို မကြောက်ဘူး"

ဒရိုင်ဘာက ပို၍ သဘောကျသွားသည်။ ။ ရို့စ်စကားကို အရေးမစိုက်

သလို ကျယ်လောင်စွာ ပိုရယ်ပြပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ အနောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။

"ကိုယ့်အနမ်းတွေ ပိုးစိုးပက်စက် ချွေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို စိတ်ပူလို့ မေးတာ ပါကွာ၊ မကြိုက်ရင်လည်း မမေးတော့ပါဘူး။"

"ဟင် ရှင် ရှင်"

ရို့စ် ထိုလူမျက်နှာကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့် ခုန်သွားသည်။ ။ သေချာပါ သည် ။ လုံးဝ မျက်စိမမှားနိုင်ပါ။ သူမှ သူအစစ်။

"အဟဲ ကိုယ့်ကို မှတ်မိသွားပြီပေါ့"

"ရှင့်ရုပ်ကြီးကို ဘာမှ မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိဘူး"

"ဟုတ်တာပေါ့ ကိုယ့်လို လူချောလူခန့်ကြီးကို မိန်းကလေး တော်တော်များများက တစ်ခါမြင် ဖူးရုံနှင့် အသည်းထဲမှာ စွဲပြီးတော့ကို မှတ်မိကြတယ်"

"လဲသေလိုက်၊ ရှင့်ရုပ်ကြီးကို ကျွန်မက မုန်းလွန်းလို့ ကို မှတ်မိနေတာ၊ ဟွန်း အလကား အခွင့်အရေးသမား"

ရို့စ် မကျေနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ ။ သူက ရေမြုပ် ဂျာကင်ကြီးနဲ့ မို့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိခြင်းပါ။ ရို့စ် ပိုးစိုးပက်စက် ပြောတာကိုတောင် ညီသုတ အပြုံးမပျက် တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါ၏။

"မင်း အဲဒီနေ့က တစ်နေ့လုံး ကိုယ့်ကို သတိရနေတယ် မဟုတ်လား၊ မညာနဲ့ ကိုယ် လုံးဝ ကျိန်းသေသိတယ်"

"အို သတိရစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ ယုတ်မာမှုတွေကိုပဲ တွေးတွေးပြီး ဒေါသဖြစ် လွန်းလို့ ရှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖျော်ရည်စက်ထဲ ထည့်ပြီး ကြိတ်ပစ်ချင်နေတာ သိရဲ့ လား"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကိုယ်က မင်းအတွက် ချိုမြိန်တဲ့ သစ်သီးလေးတစ် လုံးပေါ့"

"သွားသေလိုက် ပုပ်အဲ့နေတဲ့ ရှောက်သီးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်"

ရို့စ်က မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲ့ရင်းပြောလိုက်တော့ သူ ပြုံးသလို မဲ့သ လို့နှင့် သရော်တော်တော် လုပ်ပြနေတာကိုက မခံချင်စရာ။

"ဒါနဲ့ အခု မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆေးခန်းသွားပြမှာ လဲ၊ မင်းပုံစံကိုကြည့် ရတာတော့ အလတ်ကြီး ပါ အနာအဆာဖြစ်တဲ့ နေရာ တစ်ခုမှ မတွေ့ ဘူး"

ပြောပုံကိုက အဆီအငေါ့မတည့်၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုပဲ သူ က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မြင်ဖူး ကြည့်ဖူးသည့်ပုံစံမျိုး။ တင်တင်စီးစီး ပြောပဲပြောတတ်သေး၏။

အိုဂျီကို သွားပြမည့်ကိစ္စက သူ့ကိုပြောစရာတဲ့ လား။ ဒီကိစ္စကို ဒီလူ ညီသုတ သိသွားလို့ မဖြစ်။ တွေးရင်းနှင့်ပင် ကိုယ့်ကိစ္စကြီးက ညီသုတ လို လူမျိုးရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်သွားမှာ ကို စိုးကြောက် မိလာသည် ။

ညီသုတက စိတ်မရှည်တော့သလို မျက်မှောင်ကျုံ့ရင်း...

"ဟေ့ ပြောလေ ကိုယ်တကယ် စိုးရိမ်လို့ မေးနေတာ"

ညီသုတ အသံက ရို့စ်အပေါ်မှာ စိုးရိမ်နေတာတော့ သေချာလောက် ပါသည် ။ နွေးထွေးသွား သလို ခံစားမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

"ဟေ့ ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားလား၊ ဘာတွေပိုင်နေတာလဲ"

"အို ရှင့်အပူမပါပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ဘာကိစ္စနဲ့ သွားသွား"

"ရော် ခက်နေပြန်ပါပြီ၊ ကိုယ်က စိတ်ရင်းနဲ့ မေးတာကွ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် နဲ့ ဆုံကြတာ ဒီတစ်ကြိမ် နဲ့ ဆို သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ၊ ပထမအကြိမ်တွေ့တုန်းကတော့ ပဋိပက္ခလေးတွေနဲ့ ဆုံဖြစ်ကြတယ်၊ ခု တတိယအကြိမ်မှာတော့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြဖို့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံသွားပြီပေါ့"

"ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဖြစ်စရာလည်း ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်"

ရို့စ် ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်သည် ။ ဒီလူက ဒီလိုပြောမှ ရမည့်သူ။ နှစ်ကြိမ် တွေ့ဖူး၊ ဆုံဖူးရုံနှင့်တင် သူ့ကို အော့ကြောလန်လှပြီ။ သူကလည်း လုံးဝ အလျှော့မပေးပါ။ ရို့စ် စိတ်ဆင်းရဲမိတာတော့ အမှန်။

"ကိုယ်ကတော့ ဖြစ်ချင်တယ်၊ မင်း သဘောမတူလည်း မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဇွတ်ဖြစ်မှာ ပဲ၊ အဲဒီနေ့က မင်းတော့ မသိဘူး ကိုယ်တော့ တစ်နေ့ကုန်ကို နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွားတယ်"

သူက စကားကို ရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ နက်မှောင်စူးရှလျက် မျက်ဝန်းတွေဖြင့် စိုက်ကြည့် နေ၏။ ရဲတင်းလွန်းသော အကြည့်ကြောင့် ရို့စ် ကြက်သီးပင် ထသွားသည် ။ ညီသုတ အကြည့်ကို လွဲ၍ ကားကို ဂရုတစိုက် ပြန်မောင်းရင်း...

"ကိုယ် ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နဲ့ ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ပြောနေတဲ့ အချိန်တွေအားလုံးဟာ မင်းကို ဖက်နမ်းခဲ့တဲ့ အချိန်ရယ် မင်းနဲ့ အချေ အတင် စကားများ ခဲ့တဲ့ အချိန်

လေးတွေလောက် ရင်ခုန်စရာမကောင်းဘူး အနှစ်အရသာ မရှိဘူး"

ညီသုတဆီမှ မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် ရို့စ် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်စကားမှ မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ဆွံ့အသွားသည်။ ။

ရို့စ်လည်း ညီသုတနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ ပျော်သလိုလို ရှိခဲ့တာကိုတော့ မငြင်းပါ။ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် စကားတွေကြောင့် အေးစက်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။ အပြုအမူကို မနှစ်မြို့စိတ်က ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။ ။

ကိုယ့်စိတ်တွေ ယိုင်နဲ့ မသွားအောင် တည်ငြိမ်စွာထိန်းရင်း မျက်နှာလေးကို ချက်ချင်း တင်းမာပစ်လိုက်သည်။ ။ သူကပဲ စကားကိုပြန်စ၏။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြဖို့ မင်း စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား"

"လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကားကို ခုချက်ချင်း"

"ဖောင်း"

"အမလေး"

ဖောင်းဆိုသည့် အသံကျယ်ကြီးကြောင့် ရို့စ် ဒေါသတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ငယ်သံ ပါအောင် အော်ပြီး ကားရှေ့ခန်းက ညီသုတလက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ။

ညီသုတ အားကိုးတကြီး ဖမ်းကိုင်လိုက်သည့် ရို့စ် လက်ကလေးကို ကားမောင်းနေရင်း အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

"မလန့်ပါနဲ့ ရို့စ်ရယ်၊ ကားဘီးပေါက်သွားတာပါ"

ရို့စ်ကို နှစ်သိမ့်သော သူ့အသံက ညင်သာနူးညံ့လွန်းပါသည်။ ။ ရင်ခု

နံသံစည်းချက်တွေကြားမှ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ လူဟု တွေးမိသေးသည်။ ။

ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့သွားတော့ ညီသုတ ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား တာ သတိထားမိသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်က လှိုက်ဖိုသွားပြီး သူမ လက်ကလေးကို အတင်းပြန်ရုန်းသည်။ ။

ညီသုတက လုံးဝ လွှတ်မပေးပါ။ ကားကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ကျင်လည်စွာမောင်းပြီး လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားဘီးပေါက်သွား၍ ရှေ့ဆက်မောင်းမရတော့တာကို သတိရမိ သည်။ ။

ကားရပ်သွားသည့်တိုင်အောင်တောင် ညီသုတက လက်ကိုမလွှတ်သေး။

"ဟေ့ လွတ်လေ သူများ လက်ကို"

"မလွှတ်ပါရစေနဲ့ ဦး မင်းရဲ့ နူးညံ့တဲ့ အသားလေးတွေကို တစ်မိနစ် လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ခွင့် ရထားချင်လို့ "

"ရှင် လွန် လာပြီနော်၊ ရှင်မှာ နှမချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့ စိတ်မရှိဘူးလား ဟင်"

ရဲ့လက်ကို အတင်းရုန်းနေရင်းက ခပ်စူစူအသံလေးဖြင့် ရန်တွေ့သည်။ ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရန်တွေ့ဖူးတာ ရဲ့အတွက်တော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ။

"ရှင် ပြောနေတာတောင် မလွှတ်ဘူးလား"

"မလွှတ်ဘူး ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသော သား"

"ရှင် တကယ်မလွှတ်ဘူးပေါ့၊ ရတယ်လေ နောက်မှ ကျွန်မကြောင့် ရှင်အသား နာတယ် မလုပ်နဲ့ "

ညီသုတက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ ရှိစံ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ညီသုတ နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်သည် ။

"အာ ဘာလို့ နားရွက်လိမ်ဆွဲတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မူလတန်းကလေး မှ တ်နေလား"

သူ့နားရွက်အဆွဲခံရမှ ရှိစံ လက်ကိုလွှတ်သည် ။ ပြီးမှ ပြုံးဖြိုးဖြိုး မျက်နှာပေးဖြင့် ရှိစံကို ကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။

ကားဘီးလဲရန် စပယ်ယာဘီးကို နောက်ဖုံးဖွင့်ပြီး ထုတ်လိုက်သည် ။ စပယ်ယာဘီကလည်း လေလျော့နေ၍ ညီသုတ စိတ်လေသွားသည် ။

ဘိုဘိုတို့ ကားကို ဘယ်လိုမောင်းနေကြသလဲ မသိ။ ကားဘီးအပို လေပျော့နေတာတောင် မသိ။ တော်တော်ပေါ့လျော့လွန်းသည် ။

စိတ်ထဲတွင် ညီဝမ်းကွဲ ဘိုဘိုကို မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြစ်တင်နေမိသည် ။

"ရှိစံ အချိန်ရဦးမလား၊ ကားဘီးက လေလျော့နေတော့ နီးစပ်ရာဆို င်တစ်ဆိုင်က ဝင်ဖာပြီး လေထိုးရဦးမယ်"

"ဟွန်း ဘယ်လိုကားစုတ်တွေကို ငှားလာမိလဲ မသိဘူး"

ရှိစံ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလို ပြောပြီး အချိန်ရတယ် မရဘူးဆိုတာကို ပြန်မဖြေ။ ကားပေါ်တွင် ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာလေးဖြင့် ထိုင်နေလိုက်သည် ။

ညီသုတမှာ သာ ကားဘီးဖာရန် ဆိုင်ဘယ်နေရာရှိမှန်းမသိ

ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည် ။ ဘယ်သူ့ကို မေးရလို့ မေးရမှန်းလည်း မသိပါ။

အချိန်တော်တော်လေး ကြာသွားသည် ။ ရှိစိ အကြောအခြင်တွေ တောင့်တင်းလာ၏။ ညီသူတက လာသမျှကားတွေတား၍ မေးရင်း အဆင်မပြေသလို ခေါင်းတကုတ်ကုတ်။

ရှိစိ အိုဂျီဆီမသွားတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ မိန်မိန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ မိန်မိန်ကလည်း ကားဝပ်ရှေ့မှ မပြန်ရဲသေးသဖြင့် ရှိစိကို လာမခေါ်နိုင် သေးပါ။

အမှန်ဆို ရှိစိအနေနှင့် သူ့ကားကို စောင့်စီးမနေတော့ဘဲ အခြား ကား တားဆီးသွားလည်း ရပါတယ်။ ရှိစိစိတ်တွေက ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြင့် အချိန်တွေဖြုန်းနေမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတတ်သော ရှိစိ ခုတော့ ဂျစ်ကန်ကန် ညီသူတအကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲဝင်လာသည် ။ ခပ်ရွတ်ရွတ် ညီသူတ ပုံစံက ရှိစိကို ဆွဲဆောင်ထားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မစဉ်းစားတတ်အောင် စိတ်အစဉ်က မြန်ဆန်စွာ ပြောင်းလဲနေ၏။

သူ့အကြည့်တွေက ရှိစိရင်ကို နွေးထွေးစေတာတော့ အမှန်ပဲလေ။ အို ရှိစိ ဘာတွေ တွေးမိ နေပါလိမ့်။ ထိုအကြောင်းတွေကို ခေါင်းထဲက အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်ပစ်မိသည် ။

ရှိစိ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညီသူတက ကားတစ်စီးဆီမှ စပယ်ယာဘီးတစ်လုံးကို တောင်းယူလိုမိလာနေသည် ။

သက်ပြင်းလေးရှိုက်ရင်း ရှိစိအကြည့်ကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ပုံရိပ်တွေက အာရုံထဲမှာ ငြိတွယ်နေတာတော့ အသေအချာ။
